

Midnattsropet

Nr 1-2 • 1986 • Årg. 27

MARANATA

Pris 8:-

CHRISTINA

SJUNGER

EVANGELIUM

PÅ FYRA

SPRÅK

Mia Gale, som översatt flertalet
av sångerna till engelska, överva-
kar uttalet.

Se sidorna 2-3

Christina Imsen är sångerska och känd också i den spansktalande delen av världen och speciellt i Dominikanska Republiken. Just nu håller hon på att spela in den tredje kassetten på spanska. Denna gång blir det också två kassetter på engelska, en på norska och en på svenska.

För att MR skulle få tillfälle att samtala med henne var det enklast att följa med till inspelningsstudion.

Vi kom fram till ett idylliskt område i en förnäm förort där studion inrymdes i ett tämligen översnöat hus. Väl framme började Christina genast pyssla. Hon tog fram ljus och servetter och började helt enkelt göra iordning för en liten fest. En lite otålig producent fick efter ett par övertalningsförsök in henne i studion. Det är alltså Christinas man som är producent och han fyllde år den här dagen. Det måste alltså firas med ljus, gräddtårter och allt som hör till. Tårtan fick göras mellan ett par av sångerna. Det blev en trevlig stämning i den lite stressade studiomiljön då man satte sig ner vid kaffebordet.

Den lilla episoden säger mycket om hur Christina är som människa. Hon är mor till sex barn som hon delvis undervisar själv. Dessutom engagerar hon sig i mission och evangelisation, samtidigt som hon skriver sånger och sjunger dem på olika språk.

Hinna med allt

Man undrar hur hon hinner med och hur hon både kan vara maka, mor och lärare och dessutom hinna sjunga. Hon slår ifrån sig och ler lite överseende när man försöker antyda att det måste vara svårt att förena hemliv och olika sångengagemang.

För Christina är det klart; familjen och hemmet kommer i första hand. Några ambitioner att göra karriär i vanlig mening har hon inte.

— Jag vill inte alls vara stjärna eller artist. Sången är en tjänst i församlingen.

— Det viktigaste är budskapet som måste förmedlas. Vi får inte stagnera utan missionsbefallningen gäller fortfarande.

— Jag är ju hemma nästan jämt med barnen och tycker

inte att jag har så stora förutsättningar. Men jag vill försöka nå ut och jag är verkligen glad för tillfället att sjunga in de här kassetterna.

— Gud har varit med och lett mig. När jag gjorde den första spanska kassetten kunde jag inte ett ord spanska, men upplevde hur Gud hjälpte mig.

Christina lärde sig de spanska texterna. Det var ett hårt och slitsamt arbete att ord för ord få in den rätta accenten, men resultatet blev fint. Det är omöjligt att höra att Christina just lärt sig sångerna och i verkligheten inte kunde tala spanska. Människor vägrade tro att hennes spanska var begränsad till sångtexterna — det var en erfarenhet vi ofta gjorde i Santo Domingo.

Arbete bland barnen

Kassetterna med de spanska sångerna gjordes för att hjälpa till i arbetet bland barnen i Dominikanska Republiken och speciellt då Santo Domingo; huvudstaden. Christina som själv har egna barn och är utbildad lärare har en speciell känsla

för barnen.

— Barnen behövde verkligen hjälp och jag är glad att kunna vara till stöd på något sätt.

Hjärtat kvar i Santo Domingo

— Sedan vi varit i Santo Domingo upplevde jag faktiskt att halva hjärtat blev kvar därnere.

Hon var i Santo Domingo för att introducera sin kassett och framförallt att medverka med sång i ett stort evangeliskt möte. Men det var barnen och deras förhållanden som gjorde det djupaste intrycket på henne. Dem mötte hon givetvis inte i stora kampanjmöten, men hon träffade dem i andra sammanhang....

Redan tidigt fick hon erfarenhet av arbete och evangelisation i andra länder.

— När jag var 17 år var jag ute med Operation Mobilisation en sommar. Vi hade evangelisationskampanjer i södra Europa. Då jag såg behoven kände jag att jag skulle vilja arbeta bland människor i andra länder.

— Men det står ju: "När tiden var inne...." Gud vet ju

— Ibland känner jag mig så begränsad hemma. Men så ser och förstår jag hur viktigt det är att ta hand om barnen. Målet är ju att de skall bli vittnen. Vi spelar och sjunger tillsammans och flickorna spelar redan flera instrument och vi sjunger ofta tillsammans i stämmor.

Ju fler träd det är, dess mera frukt blir det, säger Christina och syftar faktiskt på sina barn.

Och sången är för mig en tjänst i det som är basen för våra liv, nämligen församlingen.

bäst och det är han som leder oss. Det har jag tänkt på ibland när jag velat påskynda utvecklingen.

— Vi måste *förstå* vad som är Guds vilja. Kassetterna vi gjort är ett steg. Man måste ju först och främst fungera hemma. Som jag hörde någon säga: "Man blir inte missionär genom en flygreja".

— Vi är många i familjen och då blir det ju ett stort steg att bosätta sig utomlands, men jag tror ändå att det blir så någon gång i framtiden. Kanske snart, för barnen är ju större nu och det går lättare....

— Ibland känner jag mig så begränsad hemma. Men så ser och förstår jag hur viktigt det är att ta hand om barnen. Målet är ju att de ska bli vittnen. Vi spelar och sjunger tillsammans och flickorna spelar redan flera instrument och vi sjunger ofta tillsammans i stämmor.

— Ju flera träd det är, dess mera frukt blir det, säger Christina och syftar faktiskt på sina barn.

— Den viktigaste missionsuppgiften för mig är att vara mor.

Det kommer brev till Christina då och då. Både på spanska och svenska. Under en av inspelningsdagarna kom det ett brev som uppmanade henne att göra flera inspelningar. Som en motvikt till det som bjuds på i skivbranschen menade brevskrivaren. Det står bl a: "Du har fått din fina röst som en gåva från ovan för att sprida himmelskt väljud härnere i den av synd så plågade världen. Jag skulle vil-

ja rikta en uppmaning till dig: Sjung, sjung, sjung mera om Jesus! Din sång och musik är unik i hela Europa. Ta vara på denna gåva!"

Församlingen basen för vårt liv

Christina fortsätter:

— Sen har vi fått så mycket av Gud att man vill ge något tillbaka. Det är en sak som jag tycker är viktig att betona: Församlingen är basen för hela vårt liv och då måste församlingens sociala bit fungera. I Apg. 2 kan vi läsa om hur man höll fast vid apostlarnas undervisning vid brödsbrytelsen och bönerna. Det måste vi verkligen slå vakt om.

— Jag har aldrig velat göra karriär i världen. När jag var 14 år hade jag en upplevelse av Gud som satte spår i hela mitt liv sedan dess. Jag har varit mån om att följa den kallelse jag fick då.

— Innan jag kom i kontakt med Maranata hade jag spelat in några skivor men redan då upplevde jag hur ekonomiska intressen styrde också de kristna. Det var lite av en chockupplevelse — jag hade svårt att tro att det kunde vara så.

— Då jag medverkat i ett TV-program ringde en kristen skivproducent och sa: "Vi har tänt på dig!" Bara ordvalet var fruktansvärt stötande tyckte jag. Det var som jag ville värja mig inför det. Att uttrycka sig på det sättet när det handlar om att förmedla evangelium, det kunde jag inte förstå.

— För mig känns det tryggt att vara en del av ett sammanhang. Att sjunga är inte

något skilt från det övriga utan en del av församlingsarbetet som jag sa tidigare.

— Ibland känns det som om man ville plocka av en budskapet och liksom mala ner det. Men det vi hört är som pärlor för mig — det dyrbaraste jag äger och jag ger inte avkall på det.

— Och tänk så många väl-signelser jag varit med om under åren. Också rent praktiskt har jag sett hur Gud förser och hjälper. I både stora och små saker.

Christina har skrivit 15-20 sånger själv. En del av dem finns nu inspelade både på svenska, norska, spanska och engelska. Hon sjunger innerligt och med känsla, och allt fler och fler lyssnar till henne både i Sverige och i andra delar av världen. Hon är mer populär (om man får använda ett så profant uttryck...) än hon själv tycks förstå.

Men hon verkar totalt omedveten om hur känd och älskad hon är. Anspråkslöst och enkelt berättar hon hur hon vill tjäna Gud först och främst. Där har församlingsgemenskapen betytt mycket.

— Jag har hela tiden varit med i en fostrande gemenskap. Faktiskt har jag inga stora framtidsplaner — jag vill leva enkelt och utgivande. Det är viktigt att inte fjärma sig från bibelns ord.

— Vi är ju hela tiden inne i ett sättningsarbete. Vi sår hela tiden och kanske någon annan får skörda. Men Guds ord återvänder inte fåfängt.

Vi anar att Gud har nya vägar för Christina att genom sin sång förmedla evangelium.

Barnen och sången är mitt missionsfält

Intervju: ULLA NÄSHOLM

Råttinvasion och rymdexperiment

— T i d s p a n o r a m a 1 9 8 6 —

Av ARNE IMSEN

DET ÄR NU ÖVER en månad sedan jag för femte gången anlände hit till Dominikanska Republiken. Flygresan till detta tropiska örike i Caribien var denna gång inte speciellt drömlig. Det mittvintriga Europa och Amerika beredde oss påfrestningar inget flygbolag kan förhindra. Obehagen hade emellertid sina toleranta gränser, så förse ningen stannade vid en blygsam dryg timme då medresenären, Claes Mård, och jag trötta men välbehållna mottogs av strålande vänner i den överbefolkade ankomsthallen på flygplatsen Las Americas.

*

Av en nyckfull och helt överraskande tillfällighet fick vi Aftonbladets reporter, Stefan Borg, till närmaste sidokamrat i fönsterfåtöljen, och vi konverserade om det mesta av små och stora händelser i tiden. Ur detta alldagliga nyktra pokulerande om många olika ting, händelser och personer har denne medresenär tillsammans med rubriksättares rivighet och hjälp rafsat ihop en skvalleraktig men säkerligen säljbar exil-story om Maranata och Arne Imsen. I de många timmarnas tankeutbyte i flygkroppen långt ovanför och bortom den inhemska ankdammen, nämndes inte ett ord om att vårt fria samtal skulle handla om en intervju för publicering i kvällsdraken. Den lyckades emellertid prestera en kvarts sidas flyktspekulationer med kronofogde och fängelse som nära och efterhängsna hot. Varianten är illmarig men typisk som exempel på hur pressfritt och lättvindigt mäktiga publicister i Sverige bigott nivellerar vissa medborgare, utrustar dem med populära brottsdata med många hets- och hatmekanismer, tecknar dem i publikt in-

trikata niddbilder, där de utmålas som orginella men suspekta för att sedan med sitt journalistiska artisteri fånga köpare med sensationsvittring. Existensvillkoren är ju endimensionella och lika för alla i ett hårt konkurrenssamhälle med marknadshushållning, och digerdöden i tidningsvärlden har där skapat sin egen korruption med subventionsmygel som logisk konsekvens. I en tid då före tagsekonomi i så mycket handlar om statliga *mutmiljoner* eller *privata snyltmiljoner*, måste all ren och obesmittad idealism svartmålas och dras i rännstenen av massmedier som ackrediterat högmodet och sveket som reklammakare, avundsjukan som konsumentupplysare och lögnen som korrekturläsare. Med en policy där nästan allt är prisvärt utom sanningen är framgången lika *viss* som den skandalgraderade tryckfriheten är *rymlig*. I tidningslandets gränstrakter *opererar* snikenheten i sin fria konkurrens för att befästa sin monopolställning, det fria ordets yttersta garant, trots oborstade antagonisters påståenden om motsatsen i detta oförbätterliga klassamhälle med Mamonsdyrkan som statsreligion. Överallt på denna jord möter man tidningskorrespondenter med perforerad yrkesheder, dess informatörer med människokakt som specialitet, och miljöförstöring som andrahandsverk. Men nu snabbt över till de budskap dessa sidor denna gång var avsedda att förmedla.

*

TVÅ ÅR LIGGER ALLTSÅ bakom i tiden sedan jag sist var här. Ännu lever i friskt minne den oro som då fanns i detta gästvänliga men motsägelsefulla land. Flygresan från Amerika förhind-

rades dramatiskt på grund av landningsförbud på huvudstadens internationella flygplats. I Miami gick vilda rykten om inbördeskrig i Republiken. Rapporterna visste att berätta om upproriska folkmassor som under några dagar gått våldsamt fram mot myndigheterna i vilda demonstrationer och slagsmål på gator och torg med stenar, bildäck och slagträn. Det ansågs vara osäkert när flygplatsen åter skulle öppnas för trafik, eftersom motorvägen in till huvudstadens centrum uppgavs vara barrikaderad med brinnande däck och annan antänd bräte, varför långa sträckningar stod i brand som en ogenomtränglig eldsmur.

*

Polis och militär var givetvis inte passiva åskådare inför denna massförstörelse, utan stora styrkor kommanderades medpansarvagnar, skjutvapen, tårgas och batonger till massiv anstormning mot stenkastare och andra oros element. De beordrade polischockerna krävde sina blodiga offer. Det påstås av välunderrättat folk här att en och annan av dem som försvann under bataljerna har ännu inte återfunnits. Misstankarna är många, stora och farliga, varför hemlighetsfullheten gör försvinnandena mystiska. Flera av våra närmaste medarbetare kom undan våldsamheterna i de drabbade stadsdelarna med bara förskräckelsen, trots att de mer eller mindre vågat hamnade mitt i oroligheternas centrum. Denna spontana, oorganiserade folkresning lamslog i verkligheten hela staden och gjorde de annars så livligt trafikerade och befolkade gatorna tomma, tysta och spöklika.

Dröjsmålet i Miami blev inte mer än ett dygn. Flygtrafiken återupptogs och

Midnattsropet

Omslagsbild: Per-Arne Imsen

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230.

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-.

Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1986

gjorde det möjligt för mig att nå mitt resmål vid det tillfället för den fjärde gången.

*

NU ÄR JU TVÅ ÅR en ganska kort tid. Men ändå inte kortare än att det i en stat med Dominikanska Republikens struktur och ekonomiska system, ett och annat kan förändras mycket snabbt, åtminstone i ytskiktet. Sådana mycket snabba förändringar slår igenom med förödande kraft på arbetstillgång, priser och löner, med ökad fattigdom som oacceptabelt resultat för dem som redan har det uruselt och sämst. Mönstret kan klart skönjas i trettioalets Tyskland och i åttiotalets Sverige, och har därför bevisat sin genomslagskraft i ekonomier långt bortom alla ulandsterritorier. Trots alla övriga oförenliga motsatser, så finns det tydliga linjer med beröringspunkter långt in i vår egen uppskrivade välfärdskris, som gett lotto, tips, toto, penninglotteriet och aktieklipp glansfulla tider. Visserligen förbjöds de enarmade banditerna, och de försvann från spelhålor. I stället kanonisera de staten, sedan kristendomen oskadliggjorts, penningspel som är efter värre. De har fungerat såsom berusningsmedel och lyckopiller för barskrapade arbetare som beundrar stjärnorna och hoppas på arbetsfria inkomster genom lyckokast.

*

Arbetare, pensionärer, sjuka, handikappade och hemmafruar får lojalt finna sig i att klyftorna till de kapitalstarka grupperna ökar genom avtal och uppgörelser som osentimentalt och hänsynslöst skär nya procentenheter ur deras maltrakterade ekonomi för egen och familjens försörjning, med penningspelet som nergångstidens förtrollande guldhägring. En avhumaniserad politik har fått sina naturliga konsekvenser överallt där den tillämpats i i- och u-land. Det är parodiskt, men helt logiskt, att denna krismotiveerade omfördelningspolitik fått svida rätt kraftigt i skinnet på arbetarna både inom privat och offentlig sektor. Som kristen och förkunnare är det verkligen på sin plats att avslöja ledarnas sofistikerade taktik, som med sin krisretorik vilselett egna formationer till återhållsamhet med sina lönekrav och samtidigt gynnat de besuttna. Hos oss är givetvis konstruktionen för denna omfördelning med alla dess artificiella inslag enastående, men effekten blir ju exakt densamma då reallönesänkningar för de många leder till höga privata vinster för de färre. Vår erkänt stabila ekonomi har ju inte kunnat förhindra att hundratusentals individer och många försörjare trots anställningstrygghet och andra betydelseful-

forts. sid. 22

TILL JUSTITIEMINISTERN, Dominikanska Republiken

Undertecknad, Finn Arne Imsen, 30 10 17-9319, svensk medborgare och sedan trettio år i aktiv tjänst såsom redaktör och pastor i Stockholm, tar sig friheten att högaktingsfullt appellera till Er, herr Justitieminister, om förnyad intervention i den rättssak som för åttiofjärde gången åter ska återopas inför domstol efter 11 års utdraget och resultatlöst processande, den 14 februari 1986 i Santo Domingo.

Med vetskap om att Ni, herr Justitieminister, tidigare med framgång tagit befattning med denna rättsskandal, riktas denna interpellation till Er i hopp om en positiv upplösning av ett fullständigt meningslöst lidande, trots sakens okomplicerade och allmängiltiga natur. Det förfärande faktum att några mordmisstänkta personer, Carlos Pena Roa, Artemio Reyes Gonzalez och Marcelino Segura Medina, samtliga ex-militärer, fortfarande, efter att avtjänat elva år i fängsligt förvar för ett brott som begicks 1975, utan att de ännu har fått misstankarna vederbörligen prövade av rättskapabel myndighet, påkallar ett snabbt och kraftfullt ingripande, jag förmenar Ni är kapabel att genomföra.

DET ÄR MYCKET SVÅRT att förstå annat, än att det här rör sig om ett flagrant brott mot FN:s internationella konvention om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, som antogs av generalförsamlingen den 16 december 1966 och ratificerats av Dominikanska Republiken. Den återopade konventionen har förvisso sin egen omväxlande och kvalfyllda era. Men det har väl ändå aldrig varit meningen att den skulle reduceras till en juridikens utbroderade lyxprydnad, en dekorativ konst eller ett festföremål för beskådande och beundran vid solenna tillfällen, för att ge maktarrogansen alibi som aktiv försvarare av individuell och nationell mänsklig frihet. Traktaten är viktig. Den är framtvängd av folkskiktens djupt närda behov av att ge den enkle medborgaren i denna förtryckets värld ett verkningsfullt internationellt erkänt frihetsinstrument, vars juridiska data och status skulle tämja den statliga maktbrunsten och göra alltför väl kända långfingriga maktbävare mindre benägna att ignorera mänskliga rättigheter, lägga hand på undersåtarna och godtyckligt begränsa deras friheter. Jag hävdar med bestämdhet, herr Justitieminister, att det är i det perspektivet de konkreta händelser, för vilka jag här djupt rörd anropar Er, måste bedömas. I vår tid, globalt så förtätd av skräck och rädsla, är medvetenheten om existensen av denna rättighetskungörelse, detta provokativa element till skydd för människovärdet och såsom en spärr mot godtyckliga frihetsberövanden, om möjligt viktigare att aktualisera och göra känt hos en bredare opinion, än någon gång tidigare. Denna högtidliga förklaring finns där såsom ett bålverk och korrektiv mot ondsinta polisövergrepp och farsartade domstolsrutiner med summariska och rättsvidriga straffsanktioner riktade främst mot medborgargrupper i klassamhället vars rättskapacitet i realiteten är illusorisk. Detta högtidliga dokument får därför inte begravas som relik bland akademiska avhandlingar för temporär debatt och förblivande arkivering.

SE DÄRFÖR DENNA oaviserade intervention såsom ett förtvivlans berättigade nödrop som på denna grund framförs till Er av en kristen förkunnare, i bästa samförstånd med de mordmisstänkta men ännu icke dömda fångarna i Viktoriäängelset i Santo Domingo. Jag finner det i detta fall absolut självklart, om än besvärande, att utan formellt mandat annat än legitim aktiv solidaritet, göra mig till språkrör för dessa medmänniskor, som genom svårbedömda omständigheter långt bortom all objektiv rättsskipning och i strid med humana, juridiska, nationella och internationella rättsregler, isolerats av dominikanska myndigheter i elva år. Det är uteslutande det kristna kärleksbudskapet som är inspirationskällan till mitt desperata agerande.

Genom mitt universella församlingsämbete, ordinerat av en allsmäktig och rättfärdig Herre i en lokal kristen församling, Maranataförsamlingen i Stockholm, och på grund av mitt omutligt överbevisade samvete, nödgas jag med all kraft protestera mot och brännmärka alla de ondskefulla krafter, som med utomrättsliga maktmedel tillåtits förvränga och förtränga rätten för samhällslojala individer med ekonomiskt och processuellt underläge. Jag insisterar att det nu bör ligga i alla inblandade rättstänkande personers och alla rättsskipande myndigheters intresse, vilja och ambition att få ett barmhärtigt slut på denna parodiska process utan ytterligare rättsvidrig prolongation. Ty här finns alla

forts. sid. 24

Sanning för Saul...

Vi ska tala om några händelser i Första Samuelsboken som utgör en del av vår frälsningshistoria.

Josua — som betyder frälsning — var den som fick leda Israels folk över floden till Jordan in i löfteslandet. Men sedan Josua hade dött kom en ny epok i Israels historia. Den kallas för domartiden. Det står att Israel gjorde vad ont var i Herrens ögon och Herren tuktade då sitt folk. Till slut blev nöden stor och besvärlig och då ropade Israels barn till Herren om nåd och förbarmande. Då sände Gud domare som frälste folket från fienderna.

Det finns tretton olika domare uppräknade. De regerade i regel en 40-årsperiod, dvs en mansålder. Domartiden är en period om drygt 300 år i Israels historia. Den siste i raden av domare är Samuel.

Men när Samuel blev gammal, satte han sina söner till domare över Israel. Hans förstfödde son hette Joel, och hans andre son Abia; de hade sitt domarsäte i Beer-Seba. Men hans söner vandrade icke på hans väg, utan veko av därifrån och sökte orätt vinning; de togo mutor och vrängde rätten. (1 Sam. 8:1-3)

Detta kunde inte folket acceptera utan man sa: *Giv oss en konung för att han*

må döma oss. Samuel förelägger då folket vad det kommer att innebära, Men folket ville icke lyssna till Samuels ord, utan sade: "Nej, en konung måste vi hava över oss. Vi vilja bliva lika alla andra folk; vi vilja hava en konung som dömer oss, och som drager ut i spetsen för oss till att föra våra krig." Men Herren sade till Samuel: "Lyssna till deras ord och sätt en konung över dem." (1 Sam. 8:19-20,22)

Det är märkligt att se hur Herren leder också den här delen. Det var inte Guds fullkomliga vilja, utan vad vi brukar kalla Guds tillåtna vilja — Gud tillåter att detta sker. Det är många intressanta saker som sker här, vi ser hur Gud väljer ut en man och Samuel får veta att han heter Saul, Hirs son, en benjaminit.

Saul var ute och letade efter sin fars älskinnor och hittade dem inte. Hans tjänare fick en idé att gå till siaren, profeten Samuel. Han skulle säkert kunna tala om hur det låg till. Mycket riktigt det kunde han — Saul träffade profeten i porten till staden som inte finns namngiven i bibeln. *När nu Samuel fick se Saul, gav HERREN honom den uppenbarelsen: "Se där, är den man om vilken jag sade till dig: Denne skall styra mitt folk." (1 Sam. 9:17)*

Offerhögtiden avslutades: *Och Samuel tog sin oljeflaska och göt olja på hans huvud och kysste honom och sade: "Se, HERREN har smört dig till furste över sin arvedel. (1 Sam. 10:1)*

Utvald till strid

Vi går framåt i händelserna och kommer till kap. 13. Följande har hänt: Saul har besegrat ammoniterna, det släktfolk som bodde öster om Döda Havet. Det betydde att han fick sitt konungadöme förnyat och i kap. 12 gör Samuel räkenskap för sin förvaltning och talar till folket. *Saul hade varit konung ett år, och när han nu regerade över Israel på andra året, utvalde han åt sig tre tusen män ur Israel. (1 Sam. 13:1)*

Han utvalde dessa män för att han skulle strida mot filistéerna som bodde väster om Israels och Juda folk — det nuvarande Gasa och trakten runt omkring där, som var filistéernas område.

Då nu israeliterna sågo sig vara i nöd, i det att folket svårt ansattes, gömde sig folket i grottor, i skogssnår och bland klippor, i fasta valv och i gropar. Och somliga av hebréerna gingo över Jordan in i Gads och Gileads land. Men Saul var ännu kvar i Gilgal; och allt folket följde honom med bävan.

När han nu hade väntat sju dagar, intill

PREDIKAN AV GUNNO ANDERSSON

den tid Samuel hade bestämt, men Samuel likväl icke kom till Gilgal, begynte folket skingra sig och gå ifrån honom. Då sade Saul: "Fören fram till mig brännoffers- och tackoffersdjuret." Därpå frambar han brännoffret. Men just när han hade slutat att frambära brännoffret, kom Samuel. Då gick Saul honom till mötes för att hälsa honom. Men Samuel sade: "Vad har du gjort!" Saul svarade: "När jag såg att folket skingrade sig och gick ifrån mig, under det att du icke kom inom den bestämda tiden, fastän filistéerna vora församlade vid Mikmas, då tänkte jag: "Nu komma filistéerna hitned mot mig i Gilgal, och jag har ännu icke bönfallit inför HERREN. Då tog jag mod till mig och offrade brännoffret". (1 Sam. 13:6-12) Det kunde vara berättigt att Saul handlade på det här viset. Samuel säger till honom: *Du har handlat dåraktigt.* (vers 13)

Handlat dåraktigt

När vi läser sammanhanget tycker vi kanske — vad gjorde han för fel egentligen? Ändå står profeten här med detta skarpa påstående: "Du har handlat dåraktigt". Men Samuel kom ju inte i tid. Vad skulle Saul göra när han såg att folket började skingra sig. Det var en mäktig fiende som hade belägrat området och själv var han där med betydligt färre män. Den ene och den andre började helt plötsligt att ge sig av. Saul upplevde att han snart skulle bli ensam — hur skulle det gå? "Jag måste offra till Herren så att vi får veta hur vi ska handla", tänkte han. Men däri låg det dåraktiga sättet. Samuel kom inte försent även om Samuel tyckte det. Det var för att sätta Saul på prov, för om Saul hade handlat i överensstämmelse med budet och det dekret som utgick skulle det ha hänt något annat.

Men nu skall ditt konungadöme icke bli bestående. HERREN har sökt sig en man efter sitt hjärta, och honom har HERREN förordnat till furste över sitt folk, eftersom du icke har hållit vad HERREN bjöd dig. (1 Sam. 13:14)

Vad var det då som hände? Saul blev rädd då han såg hur folket skingrade sig och tyckte att fienden var alldeles övermäktig. Men vad skulle Saul ha gjort? Han skulle ha väntat. Men då hade ju allt folket försvunnit, då hade han ju blivit ensam. Hur skulle det då ha gått? Så tänker du och jag och räknar inte med att Gud kanske har en annan lösning som vi inte ser på grund av vårt kortseende — vi ser bara det som är för handen, det synli-

ga och märkbara. "För Herren kan ge seger genom få likaväl som genom många". Men det handlade om att pröva Saul i hans tjänst, i den uppgift han hade fått av Gud; i just den situation som landet befann sig.

Besvärlig situation

Men situationen var ju besvärlig. Filistéerna hade ju förtryckt folket och var rädda för att hebreerna, som de också kallades, skulle smida om plogbillarna till spjut och annat krigsvapen. Det fanns inte en enda smed i hela landet, utan skulle man ha lien vässad eller annat som hade med jordbruket att göra var man tvungen att bege sig till filistéernas smeder. När folket står här har de ingenting annat att komma med än träpåkar förmodligen. De enda som hade spjut och svärd var Saul och hans son Jonatan.

I kap. 14 kan vi läsa om Jonatans tappra bedrift, filistéernas nederlag och Sauls obetänksamma förbud. Hans strider med grannfolken och hans släktförhållanden. Så kommer vi till kap 15. Där möter vi Samuel igen: *Men Samuel sade till Saul: "Det var mig HERREN sände att smörja dig till konung över sitt folk Israel. Så hör nu HERRENS ord. Så säger HERREN Sebaot: Jag vill hemsöka Amalek för det som han gjorde mot Israel, att han lade sig i vägen för honom, när han drog upp ur Egypten".* (1 Sam. 15:1-2)

Så drag nu åstad och slå amalekiterna och giv dem till spillo, med allt vad de hava, och skona dem icke, utan döda både män och kvinnor, både barn och spena barn, både fäkreatur och får, både kameler och åsnor. (1 Sam. 15:3)

Och Saul slog amalekiterna och förföljde dem från Havila fram emot Sur, som ligger öster om Egypten. Och han tog Agag, Amaleks konung, levande till fånga, och allt folket gav han till spillo, och han slog dem med svärdsegg. Men Saul och folket skonade Agag, så ock det bästa och det näst bästa av får och fäkreatur jämte lammen, korteligen, allt som var av värde; sådant ville de icke giva till spillo. All boskap däremot, som var dålig och mager, gävo de till spillo. Då kom HERRENS ord till Samuel; han sade: "Jag ångrar att jag har gjort Saul till konung, ty han har vänt sig bort ifrån mig och icke fullgjort mina befallningar." ---

När nu Samuel kom till Saul, sade Saul till honom: "Välsignad vare du av HERREN. Jag har nu fullgjort HERRENS befallning." Men Samuel sade: "Vad är det då för ett läte av får som ljuder i mina

— Jag har ju hört Herrens röst och gått den väg på vilken Herren har sänt mig...

Hur kan Saul säga så när profeten alldeles innan sagt honom att han hade förbrutit sig? Jo, Saul skapade en egen sanning.

Detta är ju historia. Men Guds ord har något att lära oss idag och nu. Människan har inte förändrats även om omständigheterna har gjort det.

Skall vi vara åskådare som buar eller applåderar insatserna på vädjobanan? Det är inte vår uppgift. Då har vi skapat oss en egen sanning om hur det förhåller sig. Vi är kallade in på vädjobanan allesammans och till att löpa som denne ene som vinner seger.

öron, och vad är det för ett läte av fäkreatur som jag hör?" Saul svarade: "Från amalekiterna hava de fört dem med sig, ty folket skonade det bästa av fåren och fäkreaturen för att offra det åt HERREN, din Gud; men det övriga hava vi givit till spillo."

Då sade Samuel till Saul: "Håll nu upp, så vill jag förkunna för dig vad HERREN i natt har talat till mig." Han sade till honom: "Tala." Samuel sade: "Se, fastän du var ringa i dina egna ögon, har du blivit ett huvud för Israels stammar, ty HERREN smorde dig till k-

forts. sid. 28

...men inte för Gud

Solveig säljer färskt bröd på Lilla Bageriet i Örebro.

Foto: PER-ARNE IMSEN

Nåd och barmhärtighet

Text:
SOLVEIG HELMNER

Det "tveeggade svärdet", hur kan det stå tillsammans med "nåd och barmhärtighet"?

Uttrycken är hämtade ur det fjärde kapitlet i Hebréerbrevet och står gemensamt i dess sista del.

Solveig Helmner svarar på frågan i sin artikel.

Vilken nåd, att det inte är inför människor, vilka ser till det som är för ögonen, som vi skall avlägga räkenskap en dag, utan inför Herren, den rättfärdige domaren, som ser till hjärtat.

Människa — tänk att du redan här i tiden kan låta domens gå över ditt liv. Du kan låta sanningens svärd, som är Guds ord, träffa ditt hjärta. Det är den sanningen som kan sätta dig fri.

Du kan få överlämna ditt liv i Hans händer, få ledas, formas av Honom, som vet sanningen om dig, och just därför vet ditt verkligt bästa.

— *Herre, till vem skulle vi gå? — Du har det eviga livets ord.* (Joh 6:68)

Ty Guds ord är levande och kraftigt, och skarpare än något tveeggat svärd, och tränger igenom så att det åtskilar själ och ande, märg och ben: och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Intet skapat är fördolt för honom, utan allt

ligger blottat och uppenbart för hans ögon: och inför honom skall vi göra räkenskap. (Hebr 4:12-13)

Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid. (Hebr 4:16)

De här verserna är hämtade från ett gemensamt bibelsammanhang, men kan synas motsägelsefulla. Vad har nåd och barmhärtighet att göra med denna obehagliga "operation" av det tveeggade svärdet? Men tänk efter. — Vem skulle kunna ge rätt hjälp i rätt tid, om inte just Skaparen, som själv har danat oss och känner oss bättre än vi själva.

Vem skulle kunna ge oss barmhärtighet, om inte just Han, som vet vilket verk vi är, vet vad som bor i oss. Inför människor kan vi förstå oss, gömma oss bakom fasader, attityder och betenden. Men inför Honom

som har ögon som eldslågor kan vi inte dölja något. Han genomlyser djupen i varje människa — Han vet om uppsåt, motiv, tankar och begär. Varje ond eller mörk tanke som kan uppstå ur ett människohjärta, är han förtrogen med.

Han vet om varje brist, varje behov, varje svaghet i vårt väsen — Han läser vårt innersta som en uppslagen bok. Men samme Mästare som blottlägger vårt liv har ju själv makt att fylla varje brist, mätta varje behov, läka varje sår, rena från all synd. Kan en människa möta en högre nåd: Utransakad, känd, avslöjad — ändå älskad. Ty så högt älskade Gud oss, medan vi ännu var syndare, att han utgav sin enfödde son till döden, för att kunna frälsa och benåda oss. Det var en oförskyllad nåd och en kärlek, som älskade där intet älskvärt fanns.

ATT MÖTA JESUS

Text: KARIN WIDÉN

Att möta Jesus är den absolut mäktigaste upplevelse en människa kan få vara med om. Att få ett genomgripande förvandlingsmöte med honom som för-
mår frälsa från synd, skuld och dom.

Den ofrälsta människan bär inom sig en oro, en ångestfylld längtan efter svar på frågan om livets mening. Guds-
behovet tränar efter mättnad, medan man söker sitt livs glädje i världens us-
la brunnar bland materialism, idoldyr-
kan, självförverkligande och andra ytli-
ga och vilseledande surrogat.

Då allt är tömt, förbrukat och för-
bränt står han dock kvar — Jesus Kris-
tus, som är den enda vägen till Fadern.
Vid mötet med den uppståndne Frälsa-
ren återförenas du med urtidens Gud.
Den Gud som "sade — och det vart",
och som med sin skaparhand danade
människan till sin egen avbild.

Även den pånyttfödda människan
kommer i oro och tvivel. Då Petrus
skulle gå till Jesus på vattnet blev han
av den starka vinden förskräckt och
började sjunka. Situationer uppstår då
förskräckelsen bryter fram trots att Je-
sus är där, så nära. Omständigheterna
syns så kaotiska och problemen så
övermäktiga.

"Herre, hjälp mig!" ropade Petrus,
och ett sådant nödrop går vår Herre
aldrig förbi. Han sträckte ut sin hand
och fattade tag i Petrus.

Då det mänskliga nederlaget är ett
faktum står han där med sina utsträck-
ta händer, han fattar tag i oss och lyf-
ter. Nederlaget blir kvar där i djupet, i

Karin Widén med sonen Sebastian läser korrektur till Midnattsropet. Foto: PER-ARNE IMSEN

glömskans hav, och vi får vår blick
ånyo fästad på Honom som segrat.

Han tar det spruckna kärlet i sin ska-
parhand, danar om det till ett nytt bruk-
bart kärl och fyller det med liv och över-
nog.

Se bort från mänskliga svagheter
och brister, psykiska och fysiska lyten.
Se på den uppståndne! Det är honom
vi väntar tillbaka.

Maranata —
Du vår Herre kom!

Kyrkor anmäler USA:s regering

RAPPORT
UTIFRÅN

Enligt uppgift från New
York Times Service, som
har stått att läsa i den eng-
elskspråkiga tidningen In-
ternational Herald Tribu-
ne, har två större, ame-
rikanska religiösa samfund
anmält USA:s regering,
och framhåller att den ut-
an rättslig grund har bland-
at sig i deras gudstjänst-
er i sitt sökande efter
olagliga flyktingar och de
som hjälper dem.

Anmälan, som kyrkorna

säger är avsedd att "för-
svara garantierna om reli-
gionsfrihet", lämnades in
nyligen i U.S. District Co-
urt i Phoenix.

Den vänder sig mot att
regeringen auktoriserar
hemliga bandupptagning-
ar av gudstjänster och in-
filtrerar församlingar som
är misstänkta för att hysa
centralamerikaner. Den
vänder sig också mot att
regeringen våldför sig på
konstitutionella garantier

om religionsfrihet, skydd
mot efterforskning och ar-
restering utan skäl och ve-
derbörlig ordning i legala
procedurer.

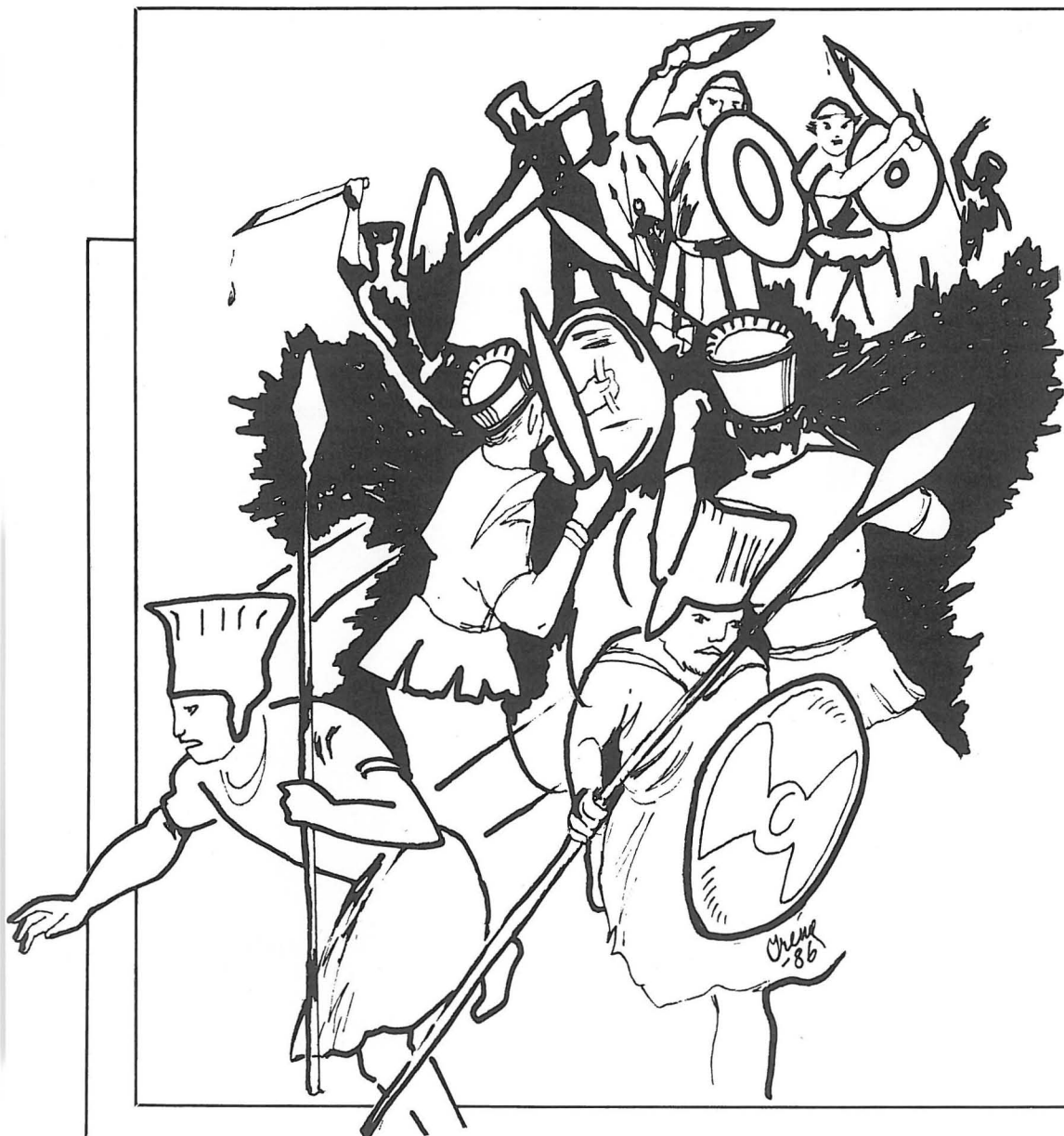
Regeringen säger att in-
filtrationen var en normal
och legal del av en brotts-
undersökning.

Anmälan, som gäller ic-
ke specificerade, oersättli-
ga skador och att förhind-
ra vidare inblandning från
regeringen, överlämnades
av den Presbyterianska

kyrkan (USA) och den ame-
rikanska lutherska kyrkan
och fyra av deras försam-
lingar i Arizona.

Kyrkorna infiltrerades
av regeringens agenter
och betalda informatörer
som uppträdde som frivilli-
ga i rörelsen (The sanetua-
ry movement) som trans-
porterat centralamerika-
ner in i Förenta Staterna
och gömt dem i hem och
församlingar.

Övers. HANS LINDELÖW

Text:

**JAN-EGIL
HAFAHL**

fram i tro blev en fiende till Guds verk.

Vi vet att Josef kom ned till Egypten, och där får han två söner; Manasse och Efraim. Manasse var den äldste och Efraim den yngste. När Jakob skall ut ur tiden kallar han dit Josef och säger till honom: *Nu får du komma till mig med dina två söner — Manasse och Efraim.* Och åldringen bjuder de två pojkarna att komma till sig. Så här säger han: *Ty jag vill välsigna dem och jag vill ta dem till mig såsom om de skulle vara mina äktfödda söner.* De som inte var en del av honom ville han adoptera, göra till sina söner.

Det finns en psalm i bibeln som jag ständigt har återkommit till. Det är en psalm som har gjort mig oerhört mycket gott, därför att den innehåller så många tacksägelseämnen, så mycket gott och uppbyggande. När jag har läst den här psalmen har jag känt mig stärkt och uppbyggd. Men på samma gång finns det ett element som har skakat om mig och som har gjort mig mycket sorgsen och bedrövad.

Det är en läropsalm av Asaf och han är verkligen en utomordentlig lärare. När han har historiektion med Israels barn, då gör vi väl i att lyssna. Det är inte en historiektion som han har studerat sig till utan det är någonting som blivit ett med honom och han bär fram den med en våldsam kraft.

Det är psalm 78. När Asaf in-

leder sin historiektion berättar han med att berätta för Israels barn om undrens Gud. Han talar om för dem vilken stor Gud de har, och han bevisar det utifrån historien. Se, vad Gud har gjort i forna dagar. Titta hur han var med Abraham, hur han var med patriarkerna, följ med när folket tågar ut ur Egypten, se vilka under Gud gör i Röda Havet, hur han bryter klippan i öknen, hur ånglabrödet ligger på marken varje dag. Vilken Gud vi har!

Se vad han gjort genom hela historien, hur han varit trofast mot sitt folk, han har följt dem på varje ny etapp och när det sett som mörkast ut och när folket sagt "nu orkar vi inte längre, vi klarar inte av det", då har undrens Gud stått där igen och öppnat vägen för sitt folk. Pris ske Gud!

Psalmen är en historielek-

tion som berättar om undrens och miraklernas Gud, historiens Gud som varit med sitt folk. När jag har läst denna psalm blir jag så utomordentligt glad. Vi har en stor Gud, Imanuel — Gud med oss.

De vände om

Mitt i denna underbara psalm möter oss några verser som kommer som en kall hand, men som dock är en verklighet. Ty det heter i den nionde versen:

— *Efraims barn, de rustade bågskyttarna, de vände om på stridens dag.* Det var inte en omvändelse till bättre ring utan det var en omvändelse med ödesdigra konsekvenser för hela deras liv och framtid. Man vände om på stridens dag. Det var verkligen inte vilka som helst som i det avgörande ögonblicket vände om och istället för att marschera

Korslagda händer

Josef kommer fram till sin gamle far med sönerna och Jakob gör någonting märkligt. Då han kallat fram Manasse och Efraim korslägger han sina händer och lägger sin högra hand på Efraim och den vänstra på Manasse. Josef säger: *Nej, inte så far, Manasse är äldst, Efraim är yngst; inte skall han få den största välsignelsen. Låt Manasse träda fram och få välsignelsen först.*

Men Jakob säger: *Jag vet vad jag gör och gör det på en direkt inspiration. Det är Efraim som skall få välsignelsen trots att han är yngst.* I det ögonblicket sker det någonting förunderligt, ty Efraim och Manasse som rätteligen inte tillhörde Jakobs hus, dem tar Jakob till sig som sina söner — han som har namnet Israel. I det sammanhanget möter

DE VÄNDE OM *på stridens dag*

Hur kan man från att vara ett sådant välsignat och trosbärande folk bli en fiende till Guds verk? På den avgörande punkten vände man om.

Det är en tragedi för Israels barn, det

vi någonting som är bilden på dig och mig. Paulus säger i Efesierbrevet: *Vi som inte var ett folk, vi som var långt borta, oss har han nu kommit nära därför att Jesus har brutit ner skiljemuren. Han har tagit sig an oss och lotsat oss in i sin familj, vi får kallas hans barn, vilket vi också är.* Manasse och Efraim skall vara Jakobs söner från den här tiden och Efraim som är yngst får den största välsignelsen.

Om man följer Efraim och Manasses historia är det Guds trofasthet och nåd som kännetecknar deras vandring från den här punkten då man hade blivit adopterad in i familjen och mottagit välsignelsen.

På nästa korsväg då man efter uttåget ur Egypten skall in i det nya landets territorium och Mose bjuder att man skall ta ut en spejare från varje stam och skicka dem in i det nya landets område heter det att från Efraim kom det en — hans namn var Hosea. Mose säger att hans namn skall inte längre vara Hosea utan han skall kallas Josua. Vi vet hur det är när de kommer tillbaka, det är endast två som bär trons ande med sig — Josua och Kaleb.

Det rustade folket

Det är Efraims barn, det rustade folket. De är fyllda av trons ande och talar gott om det nya landet. *Det är sant vad de andra säger att det är ett mäktigt folk som bor där, men vi tror att Gud ändå skall låta oss få landet till vårt. Kom så gå vi!*

Det var Efraims barn som hade välsignelsen och som bar trons ande med sig och vi kunde fortsätta att läsa deras historia som var utomordentligt uppbyggande ända till en punkt. Skriften säger:

Men de rustade bågskyttarna, Efraims barn vände om på stridens dag.

Man kan fråga sig hur detta är möjligt. Hur kan man från att vara ett sådant välsignat och trosbärande folk bli en fiende till Guds verk. I den avgörande punkten vänder man om och går bort. Det är en personlig tragedi för Efraims barn, det rustade folket.

Det var inte vilka som helst utan ett vapenförande folk och födda till strid, utrustat för kamp. Man var fostrad för den uppgiften, hela deras liv var ett vittnesbörd om detta. Man var fostrad, rustad och kallad till strid, men på den avgörande punkten tackade man nej och drog sig undan. Vet du varför? Man glömde Guds undergärningar.

Glömde historien

Asaf berättar om undrens Gud, han säger att det var någon som glömde sin egen historia. Man stirrade sig blind på nuet men glömde att Gud hade varit stor i tider som hade gått. Man glömde att komma ihåg att Gud hade varit god mot dem i forna dagar och stirrade sig blinda på nuet. Stridsögonblicket såg inte så väldigt ut och man menade att det nog var bäst att vända om och gå hem. *De vände om på stridens dag.*

rustade folket.

Psalm 78 är en historiektion som vi gör klokt att lyssna till. Den appellen ger oss Jan Egil Hafsahl i denna artikel.

De höll inte Guds pakt, ville inte vandra i hans land och de glömde hans stora gärningar och de under som han låtit dem se. De var andligt senila.

Jag har en känsla av att det finns så många andligt senila som har glömt vem Gud är, att han varit trofast i forna dagar. Man har glömt att Gud varit god mot sitt folk och säger: *Det är bäst att lägga av. Det här kommer inte att gå.* Precis när striden skulle utkämpas vände man på klacken och gick.

När Petrus skriver sitt andra brev säger han: *Det är nu andra gången jag skriver till eder och jag skriver till eder för att åter väcka eder inför en sanning.* Han måste få säga detta till syskonen, *jag skriver för att väcka eder.*

Återuppväckt

Hör du ropet från Gamla Testamentet, då profeten säger att han åter blev uppväckt som när en man väckes ur sin sömn — återuppväckelse av en profet som somnat i det avgörande ögonblicket. Nu kommer Gud och väcker honom: *Det är inte dags nu att sova utan vaka. Och jag blev åter uppväckt som när en man väckes ur sin sömn.*

Petrus skriver: *Jag skriver till eder för jag måste åter påminna eder och väcka eder. Det finns många som säger: Var är nu löftet om hans tillkommelse? Har inte allt blivit sig likt?*

Till vilka är det han skriver? Det var till dem som hade kunskap om löftet. Man

hade fått undervisning om detta och ändå så höll man på att somna och man sade till varandra: *men allt är ju sig likt, han kom ju inte.* I norska bibeln står det: *Så må I älskade som förut vet detta, (det är ju gamla sanningar ni har hört dem förr). Ni som förut vet detta I månta eder till vara så att icke också I blir med i de gudlösas förvillelse och faller ur er fasta stam.*

De sa till varandra: *Det är inte så noga,* och så gav de sig in i saker som förde dem ut i fördärvet. Man sade att vår Herre kommer nog inte så snart. Låt oss äta och dricka... Man kastade sig ut i syndens flod. *Jag skriver till eder för att åter väcka eder.* Vi är inte framme eller hemma än, utan fortfarande finns det väg kvar att gå.

Katastrof

Syskon, vi är inte hemma ännu, se till att inte bli efter på vägen, *De vände om på stridens dag.* Vilken katastrof! När man som mest behövdes och alla skulle stått tillsammans i fältet och kämpat den sista striden — då vände man om hem. Det var en katastrof för Efraims barn och resultatet blir; inte längre Silo — utan Sion, — det blir inte Efraims barn utan det blir Juda stam. Det blev fruktansvärda konsekvenser. *Mina älskade må vi taga oss till vara för den skull.* Vi är inte framme än. Måtte Herren hjälpa oss att vi inte vänder om på stridens dag utan att vi kan stå och behålla fältet.

Herre hjälp oss för ditt namns skull. Amen.

Foto: THOMMY JACOBSSON

— Det är kul att vara i Sverige

Säger KIRSSI från DOMINIKANSKA REPUBLIKEN på perfekt svenska

Kirssi kommer från Dominikanska Republiken. Hon är tio år och har kommit till Sverige tillsammans med sina fosterföräldrar Klas och Siri Mård, som är missionärer. Kirssi har lite svårt att sitta stilla, men försöker artigt sitta för att MR skulle få ställa några frågor till henne. Hon blir väldigt ivrig när hon berättar om sina upplevelser av Sverige och ställer sig upp och med tindrande ögon berättar hon om hur det är på Latorp. Den beskrivning hon ger verkar lite obekant för mig, bl a berättar hon om ett *jättehögt* berg som de varit på. Sett med hennes ögon blir det en ganska exotisk miljöbeskrivning hon ger.

Kan du svenska nu?

— Lite, kommer det tveksamt. Hon besvarar frågan på svenska och förstår svenska alldeles utmärkt, även om hon talar spanska när hon har tillfälle.

Tycker du om att vara i Sverige?

— Ja, här är fint.

Hur länge ska du stanna här?

— Jag vet inte. Jag vill stanna här ganska länge. Det är bättre här än i Dominikanska Republiken.

Varför är det bättre här?

— Jag tycker att det är bättre här — det är roligare.

Är det många saker som är olika?

— Ja, man äter andra saker här?

Längtar du efter dominikansk mat, ris och bönor?

— En gång fick vi ris här.

Men är det inte kallt här?

— Det är inte alls kallt, påstår Kirssi och tar som exempel att hon inte kunde använda sin pyjamasjacka på natten — det var för varmt....

Jag letar efter ordet "skidor" på spanska men hittar det inte. Svenska går bra att använda och Kirssi förstår. Men det finns inget sånt ord som "skidor" på spanska, påstår Kirssi bestämt. Det finns ju inga skidor i Domini-

kanska Republiken.

— Jag tycker om att åka skidor. Jag har förstås inte prövat det än. Jag har inga skidor.

Det låter lite motsägelsefullt, men nog kan man förstå att det ser härligt ut med skidåkning som hon också så gärna skulle vilja prova.

Under konferensen på Gamla Bro i början av året var hon med. Hon tyckte nog ibland att mötena blev lite långa. Men hon deltog aktivt och svängde glatt tamburinen i takt med maranatsångerna. Och när det blev tal om att barnen skulle sjunga så lät inte Kirssi tillfallet gå förbi. Hon sprang ivrigt fram och ställde sig tillsammans med de andra barnen och sjöng med.

Nu ska Kirssi tillbaka till Latorp. Det är bättre där än i Stockholm hävdar hon bestämt. På frågan varför svarar hon:

— På Gamla Bro finns ingestans där man kan leka. Man kan ju inte vara ute på gatan — på Latorp finns det mycket bättre platser att vara på menar hon nog så logiskt.

Och på Latorp finns det dom som talar spanska med henne.

— Siri har lektioner med Angelica och några till. Jag brukar vara med Angelica ibland och hon frågar mig så mycket om hur det är i Santo Domingo. Och hon pratar spanska med mig då.

Och Kirssi berättar om vad man kan göra på Latorp. 'Bergsbestigningen' som hon nämnde om i början är en sak. Då åker hon bil med någon av barnens pappor och gör små utflykter tillsammans med de andra barnen. Allt är ju så spännande och annorlunda för dem som är med om det för första gången. Man känner igen samma förundran över tillvarons mysterier som vi upplevde första gången i Dominikanska Republiken då allt var nytt och spännande för oss svenskar.

För Kirssi är det roligt att komma till Sverige och uppleva den vita vintern och vara med om så många trevliga och roliga saker, se mycket som hon inte gjort förut. Hon har skrivit brev till sin

forts. sid. 27

Lär av HISTORIEN

Text: THOMMY JACOBSSON

I bibeln möter vi människor som vågar stå fasta i Guds rådslut. De kompromissade inte inför omgivningens tryck. Vi får inte bara läsa om och beundra deras insatser. Det är våra fäder! Sammanhanget ger oss styrka så att vi kan stå emot på den onda dagen.

Vi människor har alltid en benägenhet att låsa in oss i nuet. I bästa fall får vi ett intresse för första och andra världskriget. Men vår historia är dess mycket mer omfattande. Den bibliska historieredogörelsen ger den mest elementära delen för att ge den andliga situationen ända ifrån den första människans dagar.

För att inte låta allt vara så självklart måste man ta reda på vad historien lär. Statsmakter har alltid satt sina bud över människans samvete och Guds lag och vilja. Detta måste man skilja ut. Bibeln ger en klar bild av statsmakten. Den är ett vilddjur som växer och växer tills den nått sin enorma volym och kraft.

Fasta i Guds rådslut

När vi läser bibeln, stöter vi på troshjältar, gudsmän helt fasta i Guds rådslut. Vi både häpnas och hyllar deras kompromisslöshet.

I söndagsskolan främst, lär sig barnen namn som Sadrak, Mesak och Abed-Nego. Lärarna i sin tur kanske tar reda på de geografiska platserna, vilken konung som regerade osv.

Men att stanna där utan att forska i vad som gjorde konungen så mäktig och miljon för detta, kräver mer. Vi får inte bara läsa om en rad fristående hjältar. De är våra fäder! Det finns ett sammanhang som ger oss styrka för att vi om möjligt skall kunna stå emot på den onda dagen, som förebilderna gjort.

Vi vet att Daniel, Sadrak, Mesak och Abed-Nego kom ibland dem som blev bortförda till Babylon. Vid den tidpunkten var Babylon redan befäst.

Babyloniska kulturen

Den Babyloniska kulturen hade sin upprinnelse hos Sumererna. Det var nomadiserade herdar. De slog sig ned i landet Sumer. Som en parentes kan vi säga att staden Ur låg här. Det är den stad vi främst känner igen. Abraham levde från början där. Sumer var beläget söder om Mesopotamien (Irak) ned till Persiska viken. Mesopotamien uppenbaras som platsen för de "tre männen i ugnen". Mesopotamien vilket betyder landet emellan floderna, ligger just inklätt vid de två stora flo-

Man måste ta reda på vad historien lär. Statsmakter har alltid satt sina bud över människornas samvete och Guds lag och vilja.

Bibeln ger en klar bild av statsmakten. Den är ett vilddjur som växer och växer...

derna Eufrat och Tigris.

I Sumer fanns flera rikt utvecklade civiliserade städer med en konung för varje stad. Det var detta som bidrog till så många imperiers avlösning som stormakter.

Präglad av astrologi

Staden Ur var djupt präglad av astrologin. Man specialiserade sig på att tro sig kunna förutspå framtida händelser genom stjärnornas placering gentemot andra planeter osv. Detta hade man lärt sig främst av Kaldeerna, vilka sedermera skulle inta Babel och för andra gången göra huvudstaden vida mäktig.

Som resultat av sin astrologiska gudstjänstutövning lät man i Ur resa ett mäktigt tempel. Vilket inte ska förväxlas med Babels torn. Zikuraten (templet) beboddes av guden Nanna. Denne osynlige gud hade sin plats överst i byggnaden, där han kunde vaka och skydda folket, ansågs det. Folket gav i gengäld hyror och skatter till guden via tjänstemän och en i högre rang — översteprästen. Dessa var mel-

forts. sid. 25

— Det var en fientlig och prövösam tid, när vänner som vi kände väl och vilka vi hade kommit att älska innerligt, plötsligt kastade om sin inställning och blev fiender till vägen. De vände sig bort från friheten och enheten, därför att de önskade återvända till normalt medelklassliv, till normalt privatliv och till sin egen bankbok...

LILL HAFSAHL har läst boken: *Förenade Facklor*.

UR PILGRIMEN NR 10-85

Med stor glädje och förundran har jag läst boken "Förenade Facklor", av Emmy Arnold. Underrubriken säger oss att boken handlar om radikal kristendom i Hitlers Tyskland.

I boken möter vi familjen Eberhard Arnold som tillsammans med en del andra vänner vände sig bort från namnkristendomen som de

såg runt omkring sig i det krigshärjade Tyskland efter första världskriget. Eberhard Arnold såg välbärgade "kristna" familjer som hade mer än andra, och han förstod att detta inte kunde vara Guds vilja. De började leta i bibeln efter Guds vilja, och de fann en ny lag i Bergspredikan. "Vad skall då det nya livet som vi har

funnit i bergspredikan innehålla?" var frågan de ställde sig. Detta förde till djupare studier i Skriften, och då man kom till pingstuppelevelsen i Apg. 2 och såg vilka resultat som blev av den, kände de "att detta är svaret på vårt sökande".

Eberhard säger själv:

— Från denna tid förstod jag mer om människornas behov, deras kroppsliga och själsliga behov, deras förnedring, deras exploatering och deras slaveri. Jag insåg mammons kolossala makt med oenighet, hat och svärd. Jag såg förtryckarens hårda stövel på nacken av den förtryckte.

— I våra små sammankomster i vårt hem i Berlin blev det så småningom allt tydligare, att Jesu väg var praktisk och att han har visat oss en verklig livsväg, som innehåller mer än att man tar hand om själen. Det är en väg vilken helt enkelt säger: "Om du har två rockar, giv då en till den som inte har någon; giv mat åt de hungriga och visa inte bort din granne, när han behöver låna från dig."

När de hade erkänt detta kom de till den slutsatsen att Jerusalemsförsamlingens upplevelse inte bara var historisk, nej, den var sådan

Jesus menade att de skulle leva. Detta resulterade i att de flyttade tillsammans och försökte leva ut gemenskapstanken.

Eberhard utvecklade sina tankar om en bosättning. Han talade om:

1. jordbruk och trädgårdsarbete
2. skola och uppfostran
3. förlagsarbete
4. ett barnhem för hjälp till genom kriget föräldralösa barn
5. hantverk

Vände tillbaka

I början kom många entusiastiska för att dela sitt liv med dessa vänner. Men livet blev inte problemfritt, besvikelserna uteblev inte och många vände tillbaka till det liv de kom från.

Eberhard säger om denna kristid:

— Under 1922 skedde väldigt många förändringar. Många vände tillbaka till det gamla livet. De var besvikna. De sade, att folk i vår tid är för individualistiska för att ge sig helt ända dithän att de kan bli dugliga till att leva ett gemensamt liv. Vi kände samma inkompetens i oss själva, men vi hade hört uppfordran till gemensamt liv så tydligt att vi trots alla

STORFAMILJ i Hitler-Tyskland

våra farhågor var beslutna att genomföra det. Endast sju vågade sig på att börja om igen, medan alla övriga gick sin väg. Objektivt sett var den viktigaste orsaken till skilsmässan frågan om tro visavi rent ekonomiska överväganden. I ett samtal med några av våra gäster något senare sade Eberhard om denna tid av kris och ny början:

Full gemenskap

"När kallelsen först kom till oss, kände vi, att Jesu Kristi Ande hade manat oss till och ålagt oss att leva i full gemenskap, i gemensam solidaritet, med en öppen dörr och ett älskande hjärta för alla människor. Det var Jesu Kristi ord, att hans liv var en realitet och hans Ande ett faktum, som gav oss kraft att orubbligt och utan att tvivla börja på denna väg och att fortsätta, fastän våra steg var korta och stapplande. När vi hade gått endast en kort distans på denna väg, upplevde vi en tid, som satte denna kraft på prov.

Det var en fientlig och prövosam tid, när vänner, som vi kände väl och vilka vi hade kommit att älska innerligt, plötsligen kastade om sin inställning och blev fiender till vägen. De vände sig bort från friheten och enheten, därför att de önskade återvända till normalt medelklassliv, till normalt privatliv och till sin egen bankbok.

De som bestämde sig för att hålla ut fortsatte sitt liv tillsammans. De köpte en gård där de försökte livnära sig av jordbruk. Många fattiga och hjälplösa kom till dem under de år som följde och dörren stod alltid öppen för de behövande.

Under denna tid läste de om anabaptisterna i Schweiz på 1500-talet. Deras tro hade fört dem i samma situation, och det var många vittnesbörd om dessa vänners kommuniter under förföljelsen som vederdöparna var utsatta för.

Detta ledde dem också i kontakt med hutterna de som förde anabaptisternas

tradition vidare, i Canada.

Då Hitler kom till makten i Tyskland fick Eberhard och hans vänner känna att de kom i konflikt med den totalitära staten. Snart stod det klart för de nya makthavarna att "Bruderhof"-gemenskapen inte ville underkasta sig de nya lagarna. Medan de flesta kristna underordnade sig, därför att de icke såg någon annan utväg, vägrade vännerna att lyda Hitlers order. Detta medförde många svårigheter. Skolan blev förbjuden, de fick inte sälja sina böcker och skrifter, ja, det blev omöjligt för dem att vara i Tyskland.

Konfiskerade deras egendom

De unga männen som vägrade militärtjänst flydde, men de upprättade nya storfamiljer där de slog sig ner. På nytt ser vi att förföljelsen leder till att budskapet kommer vidare, på samma sätt som det skedde i Jerusalem. Till slut konfiskerade makthavarna deras egendom, och de fick stämpeln "icke önskvärd" på sig. De måste

alla lämna landet. Nu finns det kommuniter i både England och Amerika.

Tack Gud för dem som höll ut. De bevisade genom sin uthållighet att det är möjligt för nutidens människor att leva på ett annat sätt. Med nödvändighet måste det föra till konflikter med världen, ofta går det genom prövningar och svårigheter. Men de som i tron har sett visionen om den gemenskap som inte är byggd på mänskliga känslor eller förordningar, gemenskapen som Guds ord skapar den håller ut. Gud har ett folk i varje generation som för budskapet vidare. Det gäller att kunna sin historia så vi kan förstå uppgiften i vår egen tid och inte svika kallelsen.

Tack, Gud för de som visat vägen i de tider som ligger bakom. Vi får ta upp stafettpipan och löpa vidare. Snart kommer Jesus själv för att avblåsa striden och vi samlas med de heliga i himlen.

EFTERFÖLJELSE och FÖRFÖLJELSE

DEL II

**Artikelförfattaren
bor och verkar i
en kommunitet i
Northampton,
England.**

**Detta är den
andra av fyra ar-
tiklar.**

**I denna artikel
talar han om fi-
endskapen från
den bekännande
kyrkan.**

— Saliga ären I, när männi-
skorna för Människosonens
skull hata eder och förskju-
ta och smäda eder och kasta
bort edert namn såsom
något ont. Glädjens på den
dagen, ja, springen upp av
fröjd, ty se, eders lön är stor i
himmelen. På samma sätt
gjorde ju deras fäder med
profeterna. (Luk. 6:22-23)

Alltsedan de första krist-
nas tid har församlingen be-
mötts av förföljelse från
sådana som bekänt sig till
samma tro. Visserligen har
otaliga mängder evangelis-
ter och missionärer blivit
martyrer och förtryckts av
hedningar då de fört de Go-
da Nyheterna till nya länder,
men det är mycket mer be-
klagligt att läsa historien
om fiendskapen som kom-
mit från den bekännande
kyrkan. Även om tanken slår
en att detta aldrig borde ha
förekommit, visar ovanstå-
ende ord att Jesus förutsåg

det. Han talade om judar
som trodde på Gud och ut-
gjorde ett utvalt folk; än-
dock var det de som förkas-
tade och dödade (Luk. 13:34)
profeterna som Gud sände
dem för att förmana dem. De
hade förlorat den första kär-
leken och kompromissat
med grannländerna och ha-
tade nu vem som helst som
avslöjade deras hyckleri. Je-
su jordegärning var ett le-
vande bevis för detta. Hans
budskap om omvändelse,
upprättelse och helgelse
upplevdes som hatiskt av
ett folk som var nöjd med
sin relation till Gud. Och li-
kadan förföljelse lovade Je-
sus sina efterföljare.

Två riken

Den huvudsakliga grunden
för motståndet fanns i
evangeliets hjärta. Jesus
hade klartgjort att det fanns
två riken, Guds rike och vär-
lden, mellan vilka det inte
kunde finnas någon vän-
skap (Jak. 4:4). Hans konun-
gaskap var inte av denna
världen (Joh. 18:36), och det
skulle inte hans efterföljare
heller vara (Joh. 17:14). Vär-
lden var under Guds fördö-
melse; en lärjunge fick avsä-
ga sig sin egen själs styr-
ning för att börja ett nytt liv i
Guds rike. Petrus uttryckte
detta klart då han uppman-
de människor att "bli frälsta
ifrån detta vrånga släkte"
(Apg. 2:40). De omvända
döptes för att markera sin
död gentemot alla lojaliteter
gentemot världen för att bör-
ja ett nytt liv i ett annat rike
(Rom. 6:3,4). En sådan un-
dervisning var revolutione-
rande eftersom det romer-
ska kejsardömet hade som
grundläggande tänkesätt

att en gemensam religion
var nödvändig för samhäl-
lets stabilitet. Varje romersk
medborgare tillbad Cesar
som Herre; varje avvikelse
utgjorde således ett steg
mot anarki. Så kom de krist-
na och proklamerade att de
var i världen men inte av
den; de var villiga att konf-
ronteras med världen på tor-
gen men inte i templen. De-
ras tro var personlig och fr-
ivillig, och deras församling
var avskild och exklusiv. De-
ta var det som gjorde att
"Den Vägen" blev objekt för
sådana misstankar och hat.

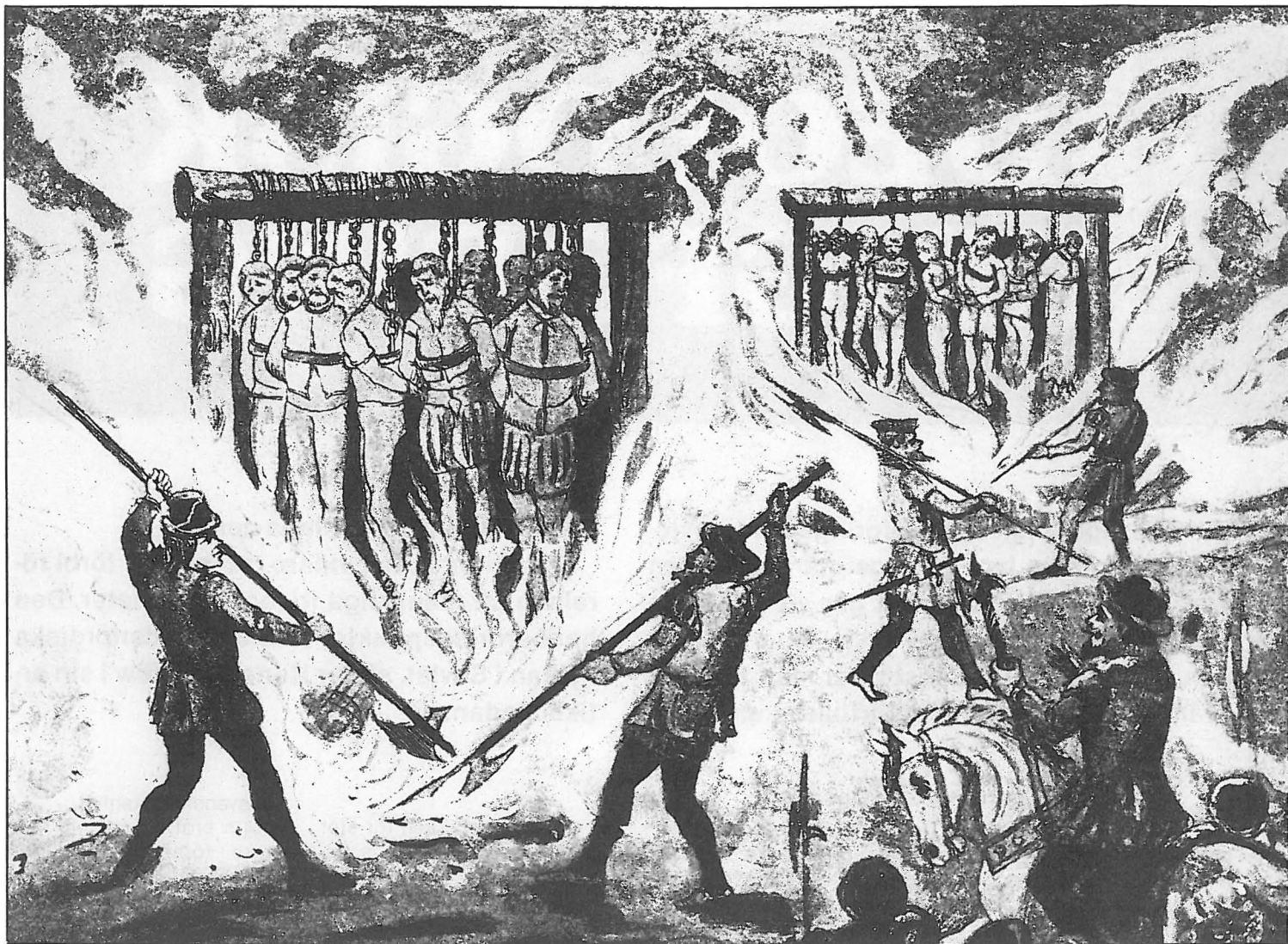
Den olyckliga föreningen
mellan Stat och Kyrka i det
fjärde seklet beskrevs utför-
ligt i föregående artikel.
Kristi kropp hade blivit kris-
tenhetskroppen och hade
således halkat tillbaka till
den hedniska romerska tan-
kegången om "ett samhälle,
en tro". Avskildhet blev en
suddig term, eftersom där
inte fanns något att avskil-
jas från mer, om det inte
gällde att dra sig tillbaka
från samhället helt och hål-
let genom att bli eremit eller
gå i kloster, såsom många
valde att göra.

Den nya kyrkoformen hit-
tade sätt att rättfärdiga sig
själv. Främst gällde det lä-
ran om den mystiske Kristi
kropp, vilken inkluderade för
evigt alla sanna troende
från alla tider och platser,
utan att beakta att de synli-
ga lokala församlingarna
var oeniga och splittrade.
Som en ytterligare ursäkt
använde man liknelsen om
vetet och ogräset (Matt.
13:24-30, 36-43.) Planterin-
gen här var enligt den "orto-
doxa" kyrkan och där fanns
även onda och opånyttföd-
da människor, men det skul-

le Gud ta hand om på den yt-
tersta dagen. Detta var en
fruktansvärd snedvridning
av skriften eftersom Jesus
själv förklarade att fältet var
världen (v 38), men ändå
användes detta argument
hela tiden mot dem som
gick till attack mot stats-
kyrkan. Till sist fanns där en
tankegång om en "ecclesio-
la in ecclesia" (en liten för-
samling i församlingen) vil-
ket innebar att inom den
världsliga kompromissande
kyrkan kunde det finnas en
grupp av sant troende.
Dessa utgjorde den sanna
"ecclesia" som kunde ge-
nomsyra hela massan, men
de skulle under inga
omständigheter störa de no-
minella kyrkobesökarna. En
sådan attityd är fortfarande
populär idag.

Kättare

Det fanns många som för-
kastade den nya tanken om
en helt-omfamnande kyrka.
Problemet var att pastorn
hade nu blivit kollega med
statstjänstemannen i en
och samma organisation, så
om man gick emot kyrkan,
gick man också automatiskt
emot Staten. Att ifrågasätta
statstjänstemännens rätt
att besluta i religionsfrågor,
tolkades som att man förne-
kade lag och ordning; med
andra ord - anarki. Oliktän-
kande kristna utgjorde såle-
des en fara för staten. De
stämplades som kättare.
Det engelska ordet för kätta-
re, "heretics" kommer från
ett verb på grekiska som in-
nebär att "välja själv mellan
flera alternativ". Detta har
alltid varit Guds väg; i Gam-
la Testamentet gäller ropet
"utväljen idag vem ni vill tjä-
na" (Josua 24:15) och Jesus
klargjorde att lärjungaska-

pet var frivilligt (Joh. 6:66-67). Systemet som infördes av Konstantin, innebar att behovet av att välja hade tagits bort, man behövde bara födas inom en församling och kristnas för att bli en troende. På så sätt uppstod det motstridiga förhållandet att ortodoxin representerade det obibliska och kättarna hade teologiskt sett rätt. Många lokal-församlingar i romarriket ansåg att den etablerade kyrkan levde i avfall och såg tillbaka på de tidiga apostoliska åren som gyllene år. Deras rop var UPPRÄTTELSE, ett återvändande till de gamla vägarna som innebar avskildhet, helighet och att bära korset. De förföljdes på grund av att de vägrade att ha gemenskap med ofrälsta. Donatisterna i Nordafrika övertygade sina hjordar att ingenting hade förändrats nu då Staten kallades kristen; den sanne troende skulle fortfarande förtryckas på grund av tillhörighet till Jesu lilla hjord. Nu kom förföl-

jelsen från en kristnad värld istället för hednavärlden. Detta var så påtagligt att dopkandidater bland Pauli efterföljare i Mindre Asien förväntades bekänna i vattnet: "Jag går in under slag, fängelse, tortyr, tillrättvisningar, kors och alla de frestelser vilka vår Herre och Medlare gick in under och med kärlek accepterade. Så gör också jag, denna ovärdige Jesu Kristi lärjunge, jag går in under detta tills min död." Här var inte hedningarna i focus, utan det kristna Bysantiska kejsardömet.

Nödgan

Under tiden var det etablerade lägret likaledes ivrigt verksamt. Själve Augustinus såg i Statskyrkan en "djupare uppfyllelse" av Guds syfte: den som sökte leva utanför den var en sekterist, skyldig till vad han kallade "delande av Jesu livklädnad" och måste återförenas med Kyrkan. På så sätt tillverkade han en ny tolkning av liknelsen om den stora målti-

den (Luk. 14:16-24), speciellt då det gäller att gå ut på vägar och stigar och nödga människorna att komma hitin. Han påpekade att vägarne innebar söndringar som uppstått, och detta skulle innebära att alla som vägrade att böja sig för Statskyrkan skulle tvingas "att komma hitin". Detta kunde genomföras lättvindigt eftersom statsmakten fanns inom kyrkan som kunde påbjuda dem lydnad. Det står att läsa i en proklamation från 600-talet: "Den som inte genom eget beslut låter sig pånyttfödas genom dopet, skall nödgas till det av konungen." Vi skulle kunna skratta åt det här om det inte vore för att denna policy blev det som legaliserade korståg och otaliga blodutgjutelser. Precis som en Påve skrev till en Greve år 1325: "Då jag vet att du är en trogen son i Kyrkan, uppmanar jag dig att utrota alla kättare inom dina domäner...". Detta tog sig fruktansvärda proportioner

då teologer inom varje område hittade på en ny tolkning om ogräsens öde (Matt. 13:42): Gud hade bemyndigat Kyrkan att kasta de obotliga kristna separatisterna i den brinnande ugnen.

Ett nytt mönster kom, således. För största delen av kristenheten ifrågasattes ej betydelsen att "Kyrkan" betydde byggnader och statskyrkans tjänster. Underligt nog för oss, ansågs bibeln under många århundraden som olämplig läsning för massorna, eftersom endast präster kunde tyda den. Emellertid fanns det många grupper som sökte sig till Skriften och fann där vägen för lärjungaskap och ett mycket annorlunda församlingsliv. De som fann den sanna vägen, läste de, skulle bli få; de måste förneka sig själva, avskiljas från världen och leva i helighet och brödragemenskap för Jesus. Detta försökte de praktisera. Waldensarna i

forts. sid. 26

IDEOLOGISK KRIGFÖRING

Text: HANS LINDELÖW

Har den ideologiska krigsföringen av sovjetiskt varumärke lyckats inge mänskligheten den föreställningen att det går att uppträda med hätskhet? Utan att dölja sina hetaste och mest impulsiva känslor tar man till orda — inte för att försvara en förföljd skara krist-

na — utan för att anklaga dem.

Vi kan inte utan vidare tränga oss förbi rörelsen för mänskliga fri- och rättigheter. Den har beröringspunkter med den underjordiska kyrkan i Sovjet, säger Hans Lindelöw i sin artikel nedan.

Den demokratiska rörelsen, rörelsen för mänskliga fri- och rättigheter, intelligentian, Helsingfors-gruppen, dissidenterna — på sådant vis har en skara människor benämnts av andra och benämnt sig själva under de senaste årtiondena.

Det handlar om Sovjet, eller Ryssland.

Det handlar om en rörelse som jag som väckelsekristen svensk kanske helst skulle vilja komma förbi så snart som möjligt, när jag söker komma underfund med en akut situation där borta i öst — situationen för bekännande, protestantiska kristna under den röda fanan.

Men det har visat sig omöjligt.

Har man fått kompass och sjökort med sig, när man navigerar på djupa vattnen, så att man vet var det finns grund, kobbar och skär, kan man omöjligt vara nöjd med mindre man har sett efter om det verkligen är *det* grundet, *den* kobben, *det* skäret — först när man har identifierat företeelserna kan man verkligen veta om man har passerat dem eller ej.

Vad är nu rörelsen för mänskliga fri- och rättigheter i Sovjet?

Målet för vårt sökande med denna artikel är den sk underjordiska kyrkan, dess situation och dess mission i Sovjetunionen idag.

Vi tror att bekännande, protestantiska kristna utgör en betydelsefull del av den underjordiska kyrkan, text baptister och pingstvännar.

Och då har vi inte utan vidare kunnat tränga oss förbi rörelsen för mänskliga fri- och rättigheter, som har icke oväsentliga beröringspunkter med den underjordiska kyrkan i hela Sovjet.

Ämnet är stort

Ämnet är stort, ärendet brådskar, för att inte alltför mycket haka upp oss på allsköns detaljer, icke heller otvivelaktigt viktiga detaljer, så låt oss åter ställa frågan:

Vad är rörelsen för mänskliga fri- och rättigheter i Sovjet?

Det finns de som känner mycket bättre till ämnet, och jag vågar mig inte på några färdiga slutsatser, men måste ändå få ställa frågan: Är inte rörelsen för mänskliga fri- och rättigheter i Sovjet, rörelsen, som inga krafter i väst, vare sig andliga, intellektuella eller moraliska, har orkat med?

Är inte distansen för stor mellan den rörelsen och varje grupp eller rörelse i väst som någonsin skulle kunna ha en mening om saken eller som skulle kunna påverka någon opinion?

För att belysa dessa frågor ställer jag ytterligare en fråga: Uppmärksammade den västliga opinionen det polska solidaritet framför Helsingfors-grupperna i Sovjet därför att, det ändå inte krävde sådana offer och sådana ansträngningar som det gjorde att möta upp med en rörelse för mänskliga fri- och rättigheter under en ännu tyngre lastad, sovjetisk totalitarism?

Jag vågar mig som sagt inte på några färdiga slutsatser, men misstankar och frågor känns helt nödvändiga för en rättvis bedömning av en rörelse som annars kommer att utgöra ett stort hinder för att vi ska ha skuggan av en chans att fatta en situation som relaterar till rörelsen för de mänskliga fri- och rättigheterna — den underjordiska kyrkan.

Vi vill särskilt uppmärksamma den protestantiska delen av den underjordiska kyrkan, eftersom den som jag förstår utgör en samsvetsfråga och en ödesfråga

för svensk kristenhet.

Min brottningskamp med detta förhållande — jag tänker på vissa ansikten som jag har sett — har gång på gång blottat sådana avgrunder, när jag har sett sådana brister hos mig själv och hos de kristna i detta Sverige, att jag har hotats kastas ner i enbart förtvivlan och desperation. Det är svårt, mycket svårt, att tala eller skriva med sådan objektiv precision som av någon anledning krävs när det gäller sovjetiska perspektiv, och när det alltså gäller perspektiv på orättvisorna i Sovjet.

Men, misstar jag mig eller har jag p g a denna min koncentration glömt av de verkliga förhållandena. Krävs samma objektivitet och sinnesjämvikt och närmast iskalla exakthet när det gäller våra perspektiv på orättvisorna i andra delar av världen?

Eller har den ideologiska krigsföringen av sovjetiskt varumärke lyckats ingiva mänskligheten den föreställningen att det går för sig att uppträda med all hätskhet och utan att dölja ens sina hetaste och mest impulsiva känslor, bara man inte tar till orda för en förföljd skara kristna som be-

Alexander Podrabinek (till vänster) med sin bror Kyril.

(Bild t.h.) Andrej Amalrik dog i en bilolycka på väg till säkerhetskonferensen i Madrid 1980.

känner sig till Guds ord?

En skara kristna som alltså Sovjet råkar ha vänt sig emot.

Jag drar mig till minnes en känslomättad augustinatt 1978. Jag var i Helsingfors, och rosorna där stod i doftande blom. Jag stod där på trottoaren och betraktade dem.

— "Augusti", sade jag till Gud, "Det är rosornas månad, vad?"

— "Ja, inte sant?" svarade Herren.

En törntagg blänkte till.

Jag tänkte på skönheten. Herren Kristus tänkte på lidandet. Och det kanske särskilt var 1978 års rättegångar mot oliktankande i Sovjet, som han tänkte på. För inte långt därefter fick jag i svenskspråkiga Hufvudstadbladet se fotot av en ung jude — Alexander Podrabinek.

...Sedan den 14 maj är Alexander Podrabinek inspärrad i Matrosskaya Tishina-fängelset i väntan på rättegång", stod det bl a under bilden. Många sådana rättegångar hölls i slutet av sjuttioalet i Sovjet.

Innan världssopinionen hade hunnit vakna, eller innan någon hade förmått fatta någonting?

Hade vi inte resurser att

fatta dessa människor, dessa individer som trädde fram inför Sovjets domstolar ur rörelsen för de mänskliga fri- och rättigheterna?

Hur är det med världssopinionen idag?

Har någon fattat något nu?

Alexander Podrabinek sitter alltså i läger, vad jag vet, om han inte är död.

Varför?

Jo, han hade satt ihop en skrift där han gav sin skildring av hur psykiatrin i Sovjet användes för att bekämpa oliktankande. Kan vi ens ana vad detta betyder för de kristna? Hur är det med världssopinionen idag? Hur är det t ex med Norges och Sveriges parlament?

Den tionde december delades Nobels pris ut, och fredspriset gick till en internationell läkarorganisation där bland andra ingår just en läkare från Sovjet som förestår Moskvas psykiatriska institut.

Igen: Vad är rörelsen för de mänskliga fri- och rättigheterna i Sovjet? Inga färdiga slutsatser vågar jag hävda. Men vissa frågor måste jag ställa. Vissa misstankar måste jag hysa.

Jobs vänner kunde inte förklara gåtan till Jobs lidande, men de kunde ialla-

dande, men de kunde i alla

Idag, i Sverige, när kyrko- och samfundsledare går så långt att de förnekar den kristna martyrskan i Sovjet, och förnekar att deras lidanden kan förklaras just genom deras kristna tro, då kan i alla fall rörelsen för de mänskliga fri- och rättigheterna bekräfta att de lider.

Sextioalets och det tidiga sjuttioalets kamp mot dissidentrörelsen i Sovjet gjorde ju ett visst intryck på omvärlden.

"Icke skyldiga"

Det gavs ut en bok, "Sovjet-protest", som bl a skildrade den sk författar-rättegången mot Sinjavskij och Daniels 1966. Den rättegången blev en särskild milstolpe för oppositionen i Sovjet, eftersom det skedde att för första gången på länge några åtalade i Sovjet överhuvudtaget vågade vägra erkänna sin skuld. De förklarade sig "icke skyldiga" när domstolen dömde dem skyldiga till anti-sovjetisk agitation och propaganda, och bara det var en sensation som gav inspiration åt alla oliktankande.

En märkbart tagen Lenart Edgren som hade läst bl a om detta i boken "Sovjet-protest" skrev i sin

recension i "Tiden" nr, 2/1970: "Vad som förenar Aleksej Kosterin och Grigorenko med en rad yngre opponenter, t ex Jurij Galanskov och Alexander Ginzburg, Larisa Daniel och Pavel Litvinov är deras samtidiga medvetenhet om att de utan att egentligen överträda lagens ramar med sin kritik ändå kommer att straffas av ett samhälle så perverterat att det inte längre döljer sitt missbruk av lagen som terrorinstrument. Man får överhuvudtaget ett intryck av att många som protesterar i dagens Sovjet gör det med en blandning av vrede, förtvivlan och dödsföraktande klarsyn: utifrån en upplevelse av vanmakt som lett fram till ett slutgiltigt och överlagt val. Efter att ha förkastat tanken på underkastelse och moralisk självutplåning tycks de ha sett som det enda rimliga alternativet en protest så långtgående och konsekvent, att den tvingar samhället att avslöja hela vidden av sitt brutala förakt inte bara för individen som sådan utan även för den legalitet som skulle skydda individens rättigheter."

Det var 1970, och märk väl, det gällde inte dem som

forts. sid. 30

Det står i 1 Kor. 10:3: *Alla åt de samma andliga mat, alla drucko de samma andliga dryck, de drucko nämligen ur en andlig klippa som åtföljde dem och den klippan var Kristus.* Detta är en underbar beskrivning av Israels barns ökenvandring och hade historieskrivningen avslutats så hade det naturligtvis varit lyckligt. Men nu gjorde det inte det.

Knorren icke heller såsom somliga av dem gjorde varför de ock blev dödade av fördärvaren. Men detta vederfors dem för att tjäna till en varnagel och det blev upptecknat till lärdom för oss, vi som har tidernas ände inpå oss. Därför den som menar sig stå han må se till att han inte faller. Inga andra frestelser har mött eder än sådana som vanligen möta människor och Gud är trofast. Han skall icke tillstāja att ni blir frestade över er förmåga utan när han låter frestelsen komma så skall han ock bereda en utväg därur så att ni kunna hårdna ut i den. 1 Kor. 10:13.

Vi ser i det sammanhang vi läste att det blev upptecknat till lärdom för oss som har tidernas ände inpå oss. Vi förstår att den utförliga historiska beskrivning vi har i de historiska böckerna i Gamla Testamentet, rymmer mycket lärdom för oss.

Vi kan spegla oss i dessa historiska händelser, för människan är likadan i alla ti-

der. Men nu står det dessutom att det var en speciell lärdom för oss som har tidernas ände inpå oss.

Tolv spejare

I 4 Mos. 13:e kapitel står det att Herren sa till Mose att han skulle sända åstad män att bespeja Kanaans land. Det var inte vilka män som helst som fick det här uppdraget, utan de måste vara hövdingar och huvudmännen bland Israels barn.

Det utvaldes tolv män, en ur varje stam, och de sändes iväg. Det står i 24:e versen: *Och de kommo till Druvdalen; där skuro de av en kvist med en ensam druvklase på, och denna bars sedan på en stång av två man. Därtill togo de granatäpplen och fikon. Detta ställe blev kallat Druvdalen för den druvklases skull som Israels barn där skuro av. Och efter fyrtio dagar vände de tillbaka, sedan de hade bespejat landet. De gingo åstad och kommo till Mose och Aron och Israels barns hela menighet i öknen Paran, i Kades, och avgåvo sin berättelse inför dem och hela menigheten och visade dem landets frukt. De förtäljde för honom och sade; Vi kommo till det land dit du sände oss. Och det flyter i sanning av mjölk och honung, och här är dess frukt.*

Detta var ett gott budskap.

Men så kommer det ödesdigra otrostalet som blev orsak till att för var och en av de fyrtio dagar som de bespejade landet blev det ett år, dvs fyrtio år ytterligare kvar i öknen. Och det var bara det här: *Men folket som bor i landet är starkt och städerna äro välbefästa och mycket stora; ja, vi sågo där också avkomlingar av Anak. Amalekiterna bo i Sydlandet, hetiterna, jebuséerna och amoréerna bo i Bergsbygden och kananéerna bo vid havet utmed Jordan. Men Kaleb sökte stilla folket så att de inte skulle knota emot Mose, han sa: låt oss ändå draga ditupp och intaga det, ty förvisso skola vi bliva det övermäktiga. Men de män som hade varit med honom*

däruppe sade: Vi kunna icke draga upp mot detta folk, ty de är oss för starka. Och de talade bland Israels barn illa om landet som de hade bespejat; de sade: Det land som vi hava genomvandrat och bespejat är ett land som förtär sina inbyggare, och alla människor som vi där sågo var resligt folk. Vi sågo där ock jättarna, Anaks barn av jättestammen; vi tyckte då att vi själva voro såsom gräshoppor, och sammalunda tyckte de om oss."

Menigheten grät

Hur kunde de veta det? Men, vi ser här hur det som de talade födde någonting i folkets hjärtan, och det står i 1:a versen i 14:e kapitlet:

Då begynte hela menigheten ropa och skria och folket grät den natten. Och alla Israels barn knorrade emot Mose och Aron och hela menigheten och sade till dem: O, att vi hade fått dö i Egyptens land, eller att vi hade fått dö här i öknen. Varför vill Herren föra oss in i detta andra land, där vi måste falla för svärd, och där våra hustrur och barn skola bliva fiendens byte? Det vore förvisso bättre för oss att vända tillbaka till Egypten. Och de sade till varandra: Låt oss välja en anförare och vända tillbaka till Egypten.

Låt oss placera in oss själva i den här situationen. Vi har ett historiskt perspektiv och kan se i facit. Vi kan naturligtvis tycka att det var väldigt ovisligt av de tio spejarna att tala på det sättet. Men ändå var det ingenting annat än det de hade sett som de redogjorde för, eller hur? De talade ju om att det fanns jättar. De talade om det som de hade upplevt. Det var deras personliga vittnesbörd.

Det blev orsaken till att hela folket vände sig i uppror emot Mose och emot Gud och ville vända tillbaka till Egypten. "Låt oss välja en anförare som kan föra oss tillbaka."

Gud tog inte bort jättarna ur Kanaans land, när de utsända spejarna skulle utforska det utlovade landet. De fick se allt, precis exakt som det var.

Gud prövade deras hjärtan genom detta. Skulle de tro på Gud och

förtrösta på hans trofasthet? Skulle de lyda hans befallning att dra vidare eller inte?

Vi har mycket att lära av historien — Gud sänder oss inte in i svårigheter utan att bereda en utväg därur. Men i de trånga passagen prövar han våra hjärtan...

Tillbaka EGYPTEN

PREDIKAN AV PER-ARNE IMSEN

En annan ande

Nog hade Kaleb sett alltsammans också. Han kunde intyga att det var riktigt, att det fanns jättar i landet; Josua likaså.

Men det står i 4 Mos. 14:24: *Men eftersom i min tjänare Kaleb är en annan ande...* Det var där den stora livsavgörande skillnaden låg.

Det är frågan om vilken ande vi har. Vilken ande vi bär med oss när vi talar.

Och detta blev upptecknat för att tjäna som en varnagel för oss som har tidernas ände inpå oss.

Vi möter ständigt den situationen då vi provas på det här sättet. Gud låter det ske, för att han vill pröva oss. Vi skall läsa i 5 Mos. 8:2:

"Och du skall komma ihåg allt vad som har skett på den väg Herren, din Gud, nu i fyrtio år har låtit dig vandra i öknen, för att tukta dig och pröva dig, så att han kunde förnimma vad som var i ditt hjärta: om du ville hålla hans bud eller icke."

Vi kommer inte undan svårigheter och de situationer där Gud vill pröva våra hjärtan.

Vi läser vidare: *"Ja, han tuktrade dig och låt dig hungra, och han gav dig manna att äta, en mat som du förut icke visste av, och som icke heller dina fäder visste av; på det att han skulle lära dig förstå att människan lever icke allenast av bröd, utan att hon lever av allt som utgår av Herrens mun... Så skall du då förstå i ditt hjärta att Herren, din Gud, fostrar dig, såsom en man fostrar sin son..."*

Gud tog inte bort jättarna när Israels barn skulle bespeja landet. De fick se allt precis exakt som det var. Han ville pröva deras hjärtan just genom det här. Han ville pröva deras hjärtan om de ville tro på Gud och lyda hans bud eller icke. Men hör vad det stora flertalet av hövdingarna säger. De talar inte om vilken stor och mäktig Gud de har som är större än alla fiender, utan de säger: **Vi kunna icke draga upp, ty de är oss för starka.**

Och det är ju sant. Skulle vi jämföra våra resurser med alla våra fienders, då blir de oss för starka.

De hade förlorat andens uppenbarelse. De hade tappat blicken på Guds trofasthet i det de tidigare hade fått vara med om. Hur Gud hade frigjort dem från Egypten, hur han öppnat vägen genom havet och begravt hela den egyptiska hären i vattenmassorna.

Det var annat än de mänskliga försöken som Mose tidigare hade gett sig på när han slog ihjäl en egyptier och skulle begrava honom i sanden. Han lyckades inte begrava en egyptier en gång. Kanske tårna stack upp, det blev i alla fall känt.

Men — Gud, när han tar sig an egyptierna, då begraver han hela hären i vattenmassorna. Därför måste vi räkna med honom. Inte börja att titta på våra egna resurser och möjligheter. Vi kan inte besegra fienden, men Jesus Kristus förmår, ty allt som kan nämnas är honom underlagt.

Försökte stilla folket

Och den visionäre Kaleb försökte stilla folket. Han hade visionen klar: *låt oss ändå dra upp.* Och Josua sa: *Det land vi har genomvandrat och bespejat är ett övermåttan gott land, om Herren har behag till oss så skall han föra oss in i det landet och giva det åt oss, ett land som flyter av mjölk och honung.* Det var en helt annan beskrivning av Kanaans land.

De hade varit på samma ställe och kommer med en så annorlunda berättelse

av vad de hade varit med om. Josua räknade på ett annat sätt. Han mätte inte den egna styrkan i förhållande till de andra folkens styrka. *"Men om Herren har behag till oss, så skall han föra oss in i det landet och giva det åt oss, ett land som flyter av mjölk och honung. Allenast må ni icke sätta er upp emot Herren och för folket i landet må ni icke frukta, ty de skall bli såsom en munsbit för oss. Deras beskärm har vikit ifrån dem, men med oss är Herren, frukten icke för dem."*

Tänk vad underbart att kunna äga denna förtröstan och vila också i den här svåra situationen där de står och ska möta en fiende som numerärt är överlägsen. Herren är med oss... frukta icke för dem.

Men det otrons budskap som hade blivit predikat fortplantade sig i hela menigheten och det var precis som att dessa tio spejare var med och lyfte på locket för någonting som sedan besmittade hela menigheten. Vi ser att efter det här tillfället visar sig folkets upproriskhet vid flera tillfällen i tät följd. Vist hade de knorrat tidigare, men det var precis som att nu hade alla dammar brutit för denna fruktansvärda flod av bittert vatten.

I kapitlen som följer står det: *Den dagen knorrade hela Israels barns menighet emot Mose och Aron... menigheten församlade sig mot Mose och Aron och folket begynte att tvista med dem...*

Men för att Gud inte skulle förgöra dem fick Mose och Aron träda upp och bringa försoning för folket. När de ormar som folket frammanat genom sitt tal kom in i lägret ropade Israels barn till Gud och bekände sin synd:

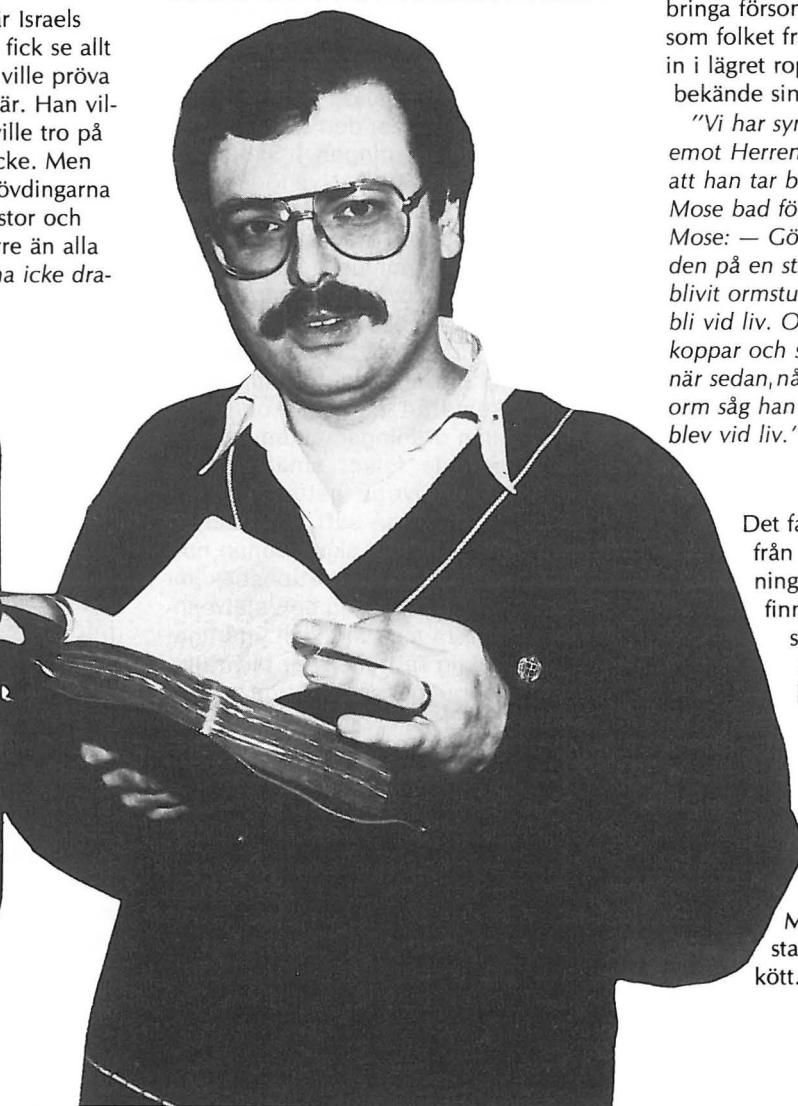
"Vi har syndat därmed att vi talade emot Herren och mot dig. Be till Herren att han tar bort dessa ormar ifrån oss, och Mose bad för folket. Då sade Herren till Mose: — Gör dig en orm och sätt upp den på en stång. Må var och en som har blivit ormstungen se på den så skall han bli vid liv. Och Mose gjorde en orm av koppar och satte upp den på en stång och när sedan någon hade blivit stungen av en orm såg han upp på kopparormen och blev vid liv."

Befrielse från giftet

Det fanns en möjlighet till befrielse från ormgiftet. Och det är räddningen också för oss. I vårt kött finns det uppror emot Gud. Det står om köttet att det inte är Guds lag underdånigt ej heller kan vara det. Där finns anknytningspunkter, där finns möjligheter att öppna för detta för oss allesammans. Ty när vi lyssnar till otrons tal och öppnar våra hjärtan blir vi förlamade av ormgiftet.

Men det finns en kraft som är starkare än det som bor i vårt kött. Vi får låta oss uppfyllas med helig ande så vi kan få våra

forts. sid. 26

RÅTTINVASION...

forts. fr. sid. 5

I de sociala förmåner, genom ständiga prishöjningar och lönesänkningar förvandlats till understödstagare och socialbyråernas klienter. Dessa politikens lurendrejare som samtidigt helt stilenligt satt sig över alla sparappar och förbättrat sin egen ekonomi med betydande lönepåslag och andra skattefria gratifikationerna har naturligtvis förverkat sitt förtroende och borde behandlas därefter av sina uppdragsgivare för den profit de berett sig av frammanade krisrörelser.

Botten går emellertid inte ur existensen om arbetslönen inte räcker till för försörjningen för en svensk arbetare. Det finns ett betydande skyddsnät som tar över då arbetslönen av en eller annan orsak dras in. Våra privilegier är fortfarande många.

*

Dominikanen har emellertid ingen socialbyrå eller arbetsförmedling att vända sig till då han står utan arbete, utslängd på gatan av en omedgörlig arbetsgivare. Fackföreningens ambitionsnivå att hjälpa den enskilda medlemmen är väl heller inte så markant att den är värd någon uppmärksamhet. Han har heller inga normer att återopa då samhället bjuder fattiga på ännu mera armod genom en medveten prispolitik, som berikar de överkompenserade och producerar fram tuffa mångmiljonärer. Avtal signeras ju också av arbetarnas representanter och ska respekteras. Men det är på något vis besynnerligt med agitationen, stridsmoralen och målsättningen hos småfolkets egna representanter och språkrör. Deras främsta uppgifter tycks vara att avleda missnöje, neutralisera all opposition, samt förhindra avtalsbrott genom vilda strejker med systemets klassiska negationer för status quo. Kunliga och skolade förtroendevalda män och kvinnor accepterar som något självklart sina roller under det dubbelkommando som bekräftar den försmädliga lakejhypotesen. Den påstår att förräderi premieras och att oförvitlig lojalitet bestraffas på olika sätt. Det ska till en oantastlig personlig integritet för att förbli trogen sina ideal i solidaritet med alla förtryckta som anförtrott någon företrädare sitt mandat.

*

CHOCKHÖJNINGAR PÅ matvaror, som var den utlösande faktorn vid den ovan omtalade revolten här i Dominikanska Republiken, blir för barnfamiljerna plågor, ett hungersstraff med stenar i stället för bröd. Detta är en minst sagt tragisk process de kristna borde kunna förhindra. Måtte Gud få väcka upp orädda profeter i de fattiga

skarornas egna led innan det är försent! Åter och åter, runt om på hela vår jord får dessa anonyma förödmjukade skaror nöja sig med smulorna från den rike mannens väldukade bord. Med devalverat egenvärde är de på livstid utestängda ifrån alla mänskliga rättigheter och utdömda för att leva och bo under förhållanden som bristfälligt iordningställt för den sårsluckande fyrbenta portvakten, vars medlidande ger resurser för en tvivelaktig och undermålig sjukvård, djurens egen saliv. Måne inte tidens plågade skaror av barn, kvinnor och män känner igen den heliga historiens Lazarus i sen egen tillvaro med distans till alla väletablerade allmosegivare?

Ur generationernas djupa klassmotsättningar växer det fram ett svalgt med evig förlängning bortom tidens gränser, där löfte getts om gudomlig omvärdering och omplaceringar. Folkresningarna här och annorstädes tycks inte ha lett fram till några bestående positiva resultat. Synliga skräckmärken påminner fortfarande så deprimerande om dödens våldsamma inbrytningar i maktägarnas tjänst. Här omdagen fångades mitt öga just av sådana dystra signaler. Omedelbart bakom chauffören på den buss i vilken vi färdades till centrum observerade vi många hål i bussens front- och sidofönster. Trasiga fönster är alltid en beklämmande syn, men vissa defekter är skräckinjagande. Chauffören bekräftade vår aning. På vår fråga förklarade han nämligen, att bussens fönster hade dessa kvardröjande minnen från skottväxlingen under den ovannämnda medborgerliga resningen i Santo Domingo för två år sedan. Nya fönster var förvisso en fantasifull dröm med ständigt kassabrist som stående hinder för uppfyllelse. Påminnelser av det här slaget är inget ovanligt, men åstadkommer alltid en obehaglig rysning då man nu och då stöter på dem. Reklamplakater och affärskyltar med liknande kännetecken från tidigare konfrontationer mellan ordningsmakten och det demonstrerande folket smälter samman med den övriga gatubilden och blir alldagligt. På så sätt finns det en uppenbar risk för att skjutvapnen normaliseras som demonstrationsbekämpande tvångsmedel med den självcensur det må föra med sig; och ytterligare en mänsklig rättighet har blivit illusorisk för ännu mer vanmäktiga pariasbehandlade "bråkmakare".

*

Ungdomskravaller, meningslöst våld och dödande utgör denna vinter fullständigt nya inslag i gatumiljön i vissa stadsdelar av Santo Domingo. Desillusionerade och förvildade ungdomar i lokalt sammansatta våldsligor skadar, våldtar, bestjäl och dödar varandra och andra som kommer i deras väg utan

orsak och förklaring, annat än såsom lust och förströelse. Vissa stråk är speciellt utsatta och har fått rykte om sig att vara riskfyllda till döds för medborgare och turister som söker sig dit mörka kvällar och nätter. Detta blinda våld har skrämt upp många invånare, och situationen förefaller vara katotisk eftersom myndigheterna tycks stå utan möjligheter att sätta stopp för dessa kollektiva fenomen i en vild ungdomsvärld utan ideal. Stabila och lojala medborgare ropar förgäves på polisiära insatser. De kräver att ordningen och lugnet skall återställas på huvudstadens gator utan några andra orsaker än just ordningen. Denna indignationsvåg har emellertid mötts med iskall likgiltighet och passivitet från ordningsmaktens sida. Det har nog sin givna förklaring. Dessa i och för sig, rätt besvärade gatubräk är störande och provocerande, men de är dock helt ideologlösa och utan politiska mål. De hotar därför inte vare sig systemet eller dess makthavare. Denna frihet till ungdomliga upptåg ger ju också, om än missvisande, sin bild av demonstrationsrätten i den här republiken och det har möjligen sitt egenvärde i propagandan.

*

PROBLEMEN FÅR EN helt annan karaktär då det blir oro i fackligt organiserade arbetarskaror vid industrierna och politiskt grillade studenter vid universiteten. På de fem år jag hunnit studera detta land har många konfliktungar sett dagens ljus, utan att jag har lyckats hitta några positiva förändringar eller förbättringar. Under de senaste veckorna har sådana resningförsök förekommit på några ställen, i kända industriområden. Dessa protester mot en fullständigt orimlig lönenivå i ofta livsfarliga arbetsmiljöer har mötts med blodiga anfall från polis och militär. Sådana blodbad har en tid hört till dagen händelser, då död, skadegörelse och förintelse varit spöklika följeslagare.

*

Parallellt med utvecklingen i grannlandet Haiti har massmedia rapporterat och kommenterat om de olika oroshärdarna och sökt analysera dess orsaker. Men trots den relativt öppna informationen, anar man att det finns dolda faktorer med mycket starka resurser, som kommer att styra utvecklingen fram till presidentvalet den 16 maj i år. Det är i varje fall inte fantasifullt att sia om upptrappat våld, ökade fientligheter och förtätad hatstämning med många gruppkonflikter och omänsklig förödelse som facit.

För några dagar sedan reste några av våra svenska vänner i sin bil till en stad i en annan del av landet. Resan dit förde dem igenom ett industrisamhälle, som under senaste tiden gjort sig känt som en oroshärd för demonstra-

tioner av otåliga arbetarskaror. Den re-
san kunde ha kostat dem livet. De åter-
vände igår med en skräckupplevelse,
som bilens sönderslagna fönster bäst
illustrerade. Denna incident får inte
ses som en isolerad företeelse, utan
närmast som en nästan övertydlig sig-
nal om vad som förmodligen kommer
att hända då allt det ackumulerade ha-
tet utlöses i en landsomfattande exp-
losion, som vare sig fackföreningsrö-
relse eller myndigheter förmår leda el-
ler disciplinera. Detta är tydliga för-
postfäktningar, styrkta och stärkta av
den verbala fight två av ledarna för det
reformistiska arbetarpartiet spelat ut
mot varandra inför öppen ridå genom
alla tillgängliga massmedia. Denna
uppgörelse av det största partiets två
främsta kandidater till presidentpos-
ten har varit både chockerande och av-
slöjande. Vissa tecken tyder emellertid
på att de med hjälp av jungfrun och
den katolske ärkebiskopen försonats i
en publik frukost för hela makteliten i
detta krisdrabbade land. Genom TV
fick vi delta i ärkebiskopens allvarliga
böner och på ganska när håll beskåda
aktörernas teatraliska miner. Nya posi-
tioner är fastlagda, och valkampanjen
kan starta med *en* erkänd kandidat.
Men det är mycket tveksamt om folk-
massorna verkligen kommer att ge
dessa komprometterade kombattanter
något mandat såsom statschef på val-
dagen, ty deras kategoriska utfall mot
varandra, att de båda, var och en på
sitt sätt, fuskat fram tidigare valresul-
tat till personlig favör har förmodligen
åtminstone för dagen försatt dem ut-
anför valbar plats. Det är nog inte helt
oberättigat att förvänta sig ytterligare
fuskrepsor, regisserade av det van-
sinne, vars enda värde är politisk makt.

*

UNDER TIDEN DENNA pajkastning på
högsta nivå har pågått, har nödrop
höjts från lägre statliga befattningsha-
vare under fullständigt hopplösa ar-
betsförhållanden. Tungt arbetande lä-
kare och sjuksköterskor i den statliga
sjukvården tjänstgör under förhållan-
den, som för en utomstående verkar
helt otroliga. Det är inte bara lönen
som uteblir, utan deras verklighet är
den, att de saknar alla möjligheter att
ge adekvat vård. Inte ens så enkla ting
som vanliga sårslavor finns tillgängli-
ga, varför sjukvårdspersonalen är hän-
visad till surrogat såsom billig såpa
och annat kras som får ersätta be-
hovet av exempelvis gasbindor och sutu-
rer. Sådan lyx får annars patienten
själv eller anhöriga förvärva genom
personliga kontakter.

*

De senaste dagarna har dessutom
tidningarna ropat ut att mediciner lan-
det har fått såsom gåvor från andra
stater inte nått fram till sjukhusen,
emedan de stulits under vägs. Märkligt

nog blir ingen bestört inför avslöjan-
det. För alla låter det ganska troligt
och det är helt uppenbart att tjuvarna
är mycket kvalificerade och hemma-
stadda inom den vårdsektor som sva-
rar för de privilegierades hälsa. Förmö-
get folk kan ju betala ordentligt för sig,
och i detta land är det ett mönsterbil-
dande faktum inga mänskliga hänsyn
rår på.

Från ett barnsjukhus rapporterades
i veckan en omskakande händelse,
som borde ha satt alla känslor i över-
hettade reaktioner. Men nej, att en råt-
ta gnagt handen av en liten baby på in-
tensivavdelningen på barnsjukhuset
var inte eldfångt nog för att sätta kän-
slorna i dallring. Några tjänstemän träd-
de pliktskyldigast fram i TV och förkla-
rade och bortförklarade den pinsamma
händelsen ganska formellt och oenga-
gerat. Det kom i varje fall fram i prog-
rammet att det var en tillfällighet att
den lilla babyen endast förlorade sin
hand genom angreppet från rättbes-
ten. Det var nämligen en sjuksköter-
ska, som närmast av en tillfällighet,
upptäckte prematurbarnets lidande
och lyckades avvärja en fortsatt ka-
tastrof.

*

Det har gått några dagar och den
framtvingade chocken är på retur, då
det från ansvarigt håll klart och enty-
digt fastslås, att den lilla varelsen på
det statliga sjukhusets intensivvårds-
avdelning inte är ensam om sitt förfär-
liga lidande. Det förklaras med ord
som inte kan missförstås, men som in-
te låter sig förankras i ens sinne, trots
att vi sitter i vardagsrummet och lyss-
nar på TVs nyhetsbulletiner som säger
att sjukvårdspersonalen vid de statliga
sjukhusen inte vågar släcka belysning-
en nattetid, eftersom risken för råttin-
vasion mot patienterna i sjukrummen
är så stor. Det poängteras att angrep-
pen är relativt vanliga, och att man inte
ser någon möjlighet att eliminera at-
tackerna på grund av resurssvaghet.
Man häpnar inför denna fatalism. Men
å andra sidan sett hjälper förnuftiga
överväganden föga mot den penning-
makt som enväldigt kontrollerar och
behärskar resurserna. Och den perso-
nal som modigt nog identifierar sig
med sina olycksaliga patienter och gör
sig till språkrör för deras katastroflä-
ge, vet nog alltför väl de penninglösa
skarornas minustaxerade människo-
värde. Det är dessutom tydligt att de-
ras nödrop har mycket små förutsätt-
ningar att slå igenom den nyhetsorkan
alla massmedier just nu förvandlat
rymdspektaklet i USA till. Sju personer
förintades långt ute i rymden i det
rymdskepp som betingat astronomi-
ska summor för tillverkning och an-
vändning. Den amerikanske presiden-
ten har emellertid ingjutit mod i alla
engagerade grupper och kungjort att
experimentet prolongerats i förbere-

delser för nya månfärder till nya ofatt-
bara jättesummor. Sannolikheten talar
för att de fattiga patienterna i de statli-
ga sjukhusen i Centralamerika får med
livet som insats bekämpa snabbt
ökande generationer av råttbestar vid
institutioner, som existerar på offentli-
ga allmosor, och inte ens har råd att
hålla med sårslavor, gasbindor och su-
turer. Prioriteringen är ett brott mot
mänskligheten, och penningplacering-
en får sina kedjereaktioner i ett världs-
omfattande kriminellt mutsystem ing-
en kan eller vågar avslöja och bekäm-
pa. Vad är tusentals undernärda barn
och fattiga vuxna vid statliga sjukhus i
Europa, USA och andra platser jorden
runt, mot sju påkostade rymdfarare
med deras exklusiva farkost på väg till
månen, annat än just rov för två- och
fyrbenta intelligenta, glupska, makt-
brunstiga och skabbiga vilddjur i rött
och blått?

De sju olycksdrabbade som blix-
snabbt beklagligtvis blev dödens byte
långt ute i rymden, presenterades för
världsoptionen i devota nekrologer
som handplockade idealister, vilka
osjälvviskt offrade sina liv för en i det
närmaste helig sak. Tro det den som
vill. Så länge mänskligheten i stora de-
lar av världen lever i djup och perma-
nent misär, får nog idealismen söka
sig andra altaren för sina heloffer om
den inte ska allvarligt belastas av sitt
komprometterade sällskap, en politi-
serad och kommersialiserad veten-
skap i fosterlandets ärorika tjänst.

*

VI FÅR NOG VARA innerligt tacksam-
ma för de läkare och sjuksköterskor
och andra yrkesgrupper som utan nor-
mala hjälpmedel av de mest elementä-
ra slag ändå ställer upp, trots att
den lilla lönen inte kan utanordnas och
andra omständigheter kan ge orsak till
total resignation. Placerade i en hård
och svår daglig verklighet på *jorden*,
och ständigt förödmjukade och kränk-
ta av omdömeslösa penningplacering-
ar i prioriterade nonsensprojekt,
utan gagn för en lidande och hungran-
de mänsklighet, ter sig dessa männi-
skor runt omkring på vår jord såsom
anonyma hjältar. Låt oss verkligen tac-
ka Gud för och i mån av förmåga och
möjlighet stödja dem i deras utgivande
insatser för att lindra nöd.

DAGSBILDEN JAG HAR tecknat är
uppseendeväckande med sina sensa-
tionella detaljer, men den är ingalunda
heltäckande, och den saknar dess-
utom flera dimensioner som av utrym-
messkäl måste sparas till ett senare
tillfälle. Men även om framtoningen
kan förefalla ensidig, så kan man inte
komma förbi den viktiga frågan om den
kristna församlingens ställning i den-
na hedniska maktfullkomlighet i hem-

forts. sid. 24

RÅTTINVASION...

forts. fr. sid. 23

och u-land. Men denna principfråga får inte lyftas upp på det abstrakta plan där svaren tenderar att upplösas i ordväxlingar och teorier.

*

Det måste finnas ett handlingsprogram i detta nu som kan förankras hos Jesus och konfirmeras genom den urkristna församlingen. För att detta inte ska bli ett akademiskt resonemang måste vi gripa tag i konkreta frågor som påtagligt rör våra relationer till penningmakt och statsmakt. Det måste med andra ord bli en uppgörelse på det principiella och praktiska planet, där de sociala frågorna inte förbigås eller nedtystas med några karismatiska utfästelser eller lydnadsdoktriner.

Det är ju helt uppenbart att de kristna både direkt och indirekt är medskyldiga till många av de orättvisor som finns i världen. Ett litet exempel ur dagens mörklagda förvärvsliv kan den händelse tjäna, som en god vän, broder och evangelist anförtrödde oss i ett samtal i ett slutet sällskap för några dagar sedan. Denne ganska vakne unge man berättade tyst och hämmat om den kristne ledare i hans församling med egen fabrik och många arbetare i sin industri. Denne broder hade inga anställda med längre anställningstid än tre månader, fastän vuxna och mogna män seriöst och solidariskt tjänat honom och byggt upp hans privata ekonomi i över tio år. Denne kristne arbetsgivare såg till att alla anställda avskedades i god tid före period om tre månader. Poängen med detta var att han då kom undan alla de förpliktelser som lagen lägger på honom för att tillförsäkra arbetarna sjuk- och semesterlön då deras anställning överstiger ett kvarts år. På detta vidriga sätt byggs klyftorna upp, ofta med den kristna församlingens tysta medgivande på många platser i vår cyniska värld.

*

Men det står väl klart för alla att sådana attityder och rättighetsberövande mönster knappast gör den ständigt återanställda speciellt mottaglig för omvändelse- och frälsningsbudskapet. Den kristne arbetsgivaren är ju ingenting annat än tjuv och bedragare, som plundrar sin nästa och göder sig på sin slaktedag. Varför är aposteln Jakob så impopulär i all modern förkunnelse, och när hörde vi något från den ropande profetrösten i öknen senast? Vårt budskap bör ju inte forma sig till en appell om flykt bort från samhället med en samhällsfientlig idelogi. Tvärtom, till fostran under trons lydnad i Jesu Krist efterföljd.

TILL JUSTITIEMINISTERN, Dominikanska Republiken

forts. fr. sid. 5

rekvisit för den internationellt antagna idén om att varje misstänkt brottsling skall presumeras såsom oskyldig tills auktoriserad dom har fallit och vunnit laga kraft. Den retroaktiva bestraffning, som det här i verkligheten gäller, helt utan opartisk rättslig sanktion, måste bringas att upphöra omgående.

DET FINNS ABSOLUT INGA godtagbara objektiva skäl, som kan rättfärdiga att en demokratisk rättsstat håller brottsmisstänkta medborgare i mångårigt fängsligt tvång, utan att auktoriserad dom vederbörligen avkunnats. Jag tror, herr Justitieminister, att denna viktiga princip för medborgerlig rättssäkerhet är ett bärande fundament i en rättsstats konstitution och därför är höjd över all diskussion. Det bör därför vara en hederssak för varje involverad befattningshavare myndighet att ofördröjligen medverka till att allvarliga misstag på detta elementära område, vilka i och för sig beklagligtvis förekommer i alla världens rättsstater, undanröjes med beslutsam och obrottslig kraft.

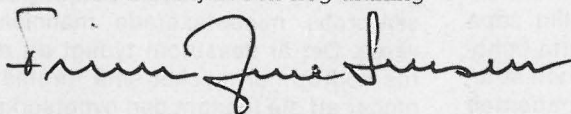
Dessa framförda reflexioner från en gäst är ingen ovidkommande inblandning i interna angelägenheter eller i rikets rättsskipning, utan fastmer en vänskaplig, passionerad vädjan från en plågad observatör, som lärt sig uppskatta detta gästvänliga och framåtkämpande land och folk, och sedan flera år tillbaka hyser djup och förblivande gemenskap med många av dess rättsorienterade medborgare. Bland annat genom verksamhet för alfabetisering och sjukvård mina uppdragsgivare i mitt hemland Sverige, anförtrött mig och mina svenska och dominikanska medarbetare här i den relativt nyetablerade Comunidad Maranata, Santo Domingo.

Jag vägrar att kapitulera för den allt vanligare demoraliserande och förlamande människosyn, vilken fatalistiskt förfäktar misstanken om att humanitet och rättvisa i det moderna civiliserade samhället med kristen tradition inte är något annat och högre än simpla handelsvaror, som endast kan förvärfvas med dryga kapitalresurser helt oöverkomliga för det penninglösa folket och därför saklöst predestinerar den fattige till kategorisk förnedring och godtycklig förpassning till statliga förvaringskolonier samt kontinuerligt markerar kränkande, människofientliga klass- och kvalitetsskillnader mellan parter i en skenbar rättsskipning.

VÄDJAR OM EDERT BENÄGNA överseende med skrivelsens formella eller andra brister som måtte ha sin grund i de problem språkförbistringen tyvärr föranleder. Andan I och avsikten MED denna påträngande inlaga är dock talande och tydlig nog för all önskvärd klarhet. Här finns inget rum för någon som helst misstanke om att det till Er framförda yrkandet skulle kunna vara uttryck för ett rättshaveri eller en rättsförvillelse orsakad av subjektiv fixering vid utomrättsliga och ovidkommande intressen och spekulationer. I väntan på ett rättsbefrämjande svar tillåter jag mig förmedla till Er, herr Justitieminister, en profetisk påminnelse från en vis monark med konungsliga förmaningar och löften hämtade direkt ur den heliga historia som är hela kristenhetens gemensamma egendom för natur och kultur i fredlig samexistens under lagordnade former som inkluderar alla och garanterar samtliga likvärdig behandling samt eftersträvar oväld och barmhärtighet i all legal och seriös maktutövning. "Säll är den som låter sig värda om den arme; honom skall Herren hjälpa på olyckans dag. Herren skall bevara honom behålla honom vid liv, han skall prisas säll i landet. Icke skall du överlämna honom åt hans fienders vilja!" (Ps. 41) Tanken på den nära förestående tidpunkten för det kommande rättsmötet, manar till det ohövliga yrkandet om prioritering och ett tidsbesparande agerande från Er inflytelserika position för att eliminera alla förutsättningar för ytterligare appeller om denna saks prövning i erkända organisationer och organ på internationell nivå!

Santo Domingo den 10 februari 1986

Med ödmjuk och hög aktning

Finn Arne Imsen

MÅNGA FUNGERANDE kristna kommuniter runt om på hela vår jord är nödvändigare än någon gång tidigare, evangeliska kraftcenter med initiativrika, visionära och offervilliga medarbetare. Kristna män och kvinnor som inte

endast har övertygelse men framför allt är överlätna! De första frågorna som måste aktualiseras på ett nytt och bibelenligt sätt i denna tid är frågorna om utbildning, odling, arbete och skatter. Då visar det sig om den kristna för-

LÄR AV...

forts. fr. sid. 23

lanhänder åt den osynlige guden. Att människorna led under förtryck och slet ont för gudens så kallade mel-lanhänder, kan vi mer än tänka oss.

Ungefär 1000 år därefter erövrade Sargon av Akkad de tvistande stadsstaterna och grundade det Akkadiska Riket. Denne Sargon kämpade under blod och vann stora områden tills Amoriterna angrep.

Så här höll det på tills Babylonien utbredde sig och än en gång blev intaget och det av Assyrierna (turkarna). Babylonien blev mäktigt ända bort till Egypten.

De semitiskt talande Amoriterna grundade civilisationen kring Babylon ca år 100 f.Kr. Amoriterna skapade två Babyloniska riken skilda av en hundraårsperiod. Efter detta kom alltså Assyrierna från norr och ockuperade.

Babylons geografiska plats var utgiven mellan de stora floderna Tigris och Euftrat. Inte så långt ifrån flodernas sammanslutning. Vi förstår att detta var gynnsamt område att bygga upp en så mäktig kultur.

Euftrat, floden vilken rinner ända uppifrån Turkiet genom Irak vid Iran, har alltid stått i centrum för profetian. Redan i 1:a Mosebok ända till Johannes Uppenbarelse sias det om flodens geografiska betydelse, vilket vi återkommer till.

'Lummiga' lagar

Som i alla demokratier fanns i Babylon en, vad vi kan kalla adel. Följaktligen fanns där grupper som var förslavade under dessa. De ägde visserligen lagar som skyddade alla medborgare. Dock fanns lummiga lagar som gav adeln full frihet till

slavdriveri. Judarna blev sedermera bortförda i tre omgångar till Babel. Därav: "Vid älvarna (Euftrat och Tigris) i Babylon satt Israel i sorg, de tänkte på Jerusalem"...

Nebukadnessar var upphövet till att Jerusalem stormades och de unga män som vi läser om togs till fånga i Babel. De visa och fagra var hans byte, däribland Daniel, Hananja, Misael och Asanja. Dessa judiska slavar fick bidra till Babels mäktiga torn och murarna blev en verklighet.

Dugliga att tjäna

Dan. 1:1-7: *I Jojakims, Juda konungs, tredje regeringsår kom Nebukadnessar, konungen i Babel, mot Jerusalem och belägrade det. Och Herren gav Jojakim, Juda konung, i hans hand, så ock en del av kärlen i Guds hus; och han förde dem till Sinears land, in i sin guds hus. Och kärlen förde han in i sin guds skattkammare. Och konungen befälde Aspenas, sin överste hovman, att han skulle av Israels barn taga till sig ynglingar av konungslig släkt eller av förnäm börd, sådana som icke hade något lyte, utan voro fagra att skåda och utrustade med förstånd till att inhämta allt slags visdom, kloka och läraktiga ynglingar, som kunde bli dugliga att tjäna i konungens palats; dem skulle han låta undervisa i kaldéernas skrift och tungomål. Och konungen bestämde åt dem ett visst underhåll för var dag, av konungens egen mat och av det vin han själv drack, och befälde att man skulle uppfostra dem i tre år; när den tiden vore förliden, skulle de få göra tjänst hos konungen. Bland dessa voro nu Daniel, Hananja, Misael och Asarja, av Juda barn. Men överste hovmannen gav dem andra namn: Daniel kal-*

lade han Beltesassar, Hananja Sadrak, Misael Mesak och Asarja Abed-Nego.

I all vår passiva beundran av profeterna går vi miste om något. Vi applicerar inte de krafter som förde Guds heliga till dödens rand, på vår egen tid. För de invånare som bebodde Sumar var det självklart att ge sina skatter till dåtidens överhet. Övermaktens dubbelspel kan vi skönja efteråt. Efterkloket är verkligen var mans!

Man lät sig angeläget vara att inte orena sig och äta av konungens mat, de fruktade inte för konungens påbud. Orena sig — att frukta. Den man fruktar är man slav under. Vi ska frukta Gud, inte av rädsla men av fritt hjärta. Om Gud var deras slavdrivare var ju betalningen given. Konungen skulle i så fall få köpa ut Gudsmännen, den betalningen var omöjlig. De ville heller inte orena sig. Att äta tillsammans handlar om delaktighet. Man skiftar inte endast karotter! Att ha måltid är ett djupt andligt utbyte! Man skiftar emellan sig det som man bär inom sig. En bjudning av hjärtats goda eller onda. Det förstod Daniel.

Språkförbistring

Babel fick sin dom. Vilket har satt spår i människan i alla tider. Tungan rörde sig olika i var mans mun. Förbistringen var ett faktum. Nu måste vi förstå att allt detta har timat på vår jord för trots allt inte så länge sedan. Vi må hämta styrka därur.

Irak och Iran, de gamla områdena för det persiska, babyloniska och det assyriska rikena, har sin geografiska plats även idag. Så även andligt. Man talar om det 5:åriga kriget mellan Iran och Irak som något som redan hänt. Den stora analysen och historiska genomgången kommer när kriget

är slut och allt för många människor dödade. Men vi som har det profetiska ordet, vi SER med spänning och förväntan mitt under händelseförloppet.

Upp. 16:12: *Och den sjätte göt ut sin skål över den stora floden Euftrat. Då torkade dess vatten ut, för att väg skulle beredas åt konungarna från östern.*

Allt som händer på Arabiska halvön är för oss ganska likgiltigt. Israel är Guds utvalda folk och därmed lämnar vi den stora gruppen av musselmanska araber. Vi bör veta att länder befolkade av araber skall vara med som en av huvudaktörerna i striden och striderna för att Juda folk skall bli frälsta. (På en enda dag!)

Utarmning

Euftrat skall torkas ut för att bana väg för Österns konungar. Sovjet har redan invaderat Afghanistan. Nästa stat på vägen ned mot Israel är just Iran. Iran har redan idag starka band med Sovjetunionen, inte minst militärt. Nu heter det att floden skall torka ut. Och det i dubbel bemärkelse. Oljan som man i dessa trakter livnär sig på, har bekostat ett kraftfullt krig i över fem år nu. Oljan kommer därmed att ta slut. Ekonomisk och materiell utarmning gör länderna försvagade och därmed ges Österns konungar större framkomlighet. När vi ser allt detta skall vi lyfta upp våra huvuden, snart nalkas vår förlossning. Det är inte bara Juda folk som skall få höra budet om frälsning. Alla övriga folkslag skall få möjlighet till försoning.

Församlingen skall vara färdig att möta sin brud och Frälsare. Må vi se till att vi är aktsamma om församlingen, vilken vi än tillhör. Låt oss uppbyggas som levande stenar! Snart kommer Jesus.

samlingen i vår tid verkligen förstått sin kallelse att synliggöra de frälsnings-, broderskaps- och gemenskapsideal Nya Testamentet ger oss, där den kristna församlingen blev vägledande och epokbildande för profana samhällen, utan att fördens skull förneka Jesu Kristi kors och därigenom för-

lora sin identitet till likhet med fientliga världsvälden.

Varför är vi, som borde veta bättre, med och solidariskt bygger upp orättfärdiga, privata eller statliga system i Öst och Väst? Var finns protesten och provokationen? Borde inte den kristna församlingen stå för en kulturrevolu-

tion i en materialistisk välfärdsdiktatur under konsumismens slaveri?

*

GUDS RIKE ÄR JU MITT IBLAND OSS!
Gud vill en kärlekens omvälvande revolution nu i vår generation!

TILLBAKA TILL...

forts. fr. sid. 21

ögon, våra sinnen, öppnade så vi kan se på ett gudomligt sätt.

Men vi kan också fyllas av oro, fruktan, otro och andra ting som gör oss odugliga och obrukbara. Men Herren vill tömma oss på alltsammans detta och fylla oss med sin helige Ande. Han vill befria från otron, knorriskheten och upproriskheten. Tag en kopparorm, höj upp den, och när folket ser den då skall de få liv.

Som Mose upphöjde ormen i öknen, så skall människosonen bli upphöjd. Ty så älskade Gud världen att han utgav sin ende son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås utan hava evigt liv. Joh. 3:16.

Se på Jesus som bringar försoning. Lyft blicken upp till honom och hämta rening och befrielse.

Vi kan få se Guds gärning också i jättarna. Gud ville bevisa sin makt genom detta lilla folk som skulle besegra dessa överlägsna jättar. De omkringliggande folken skulle få se Israels barns Gud, att det inte var genom någon människas styrka eller kraft det skulle ske. Det var det han ville bevisa och på det sättet skulle hans namn bli ärat.

Men detta såg inte Israels barn, de såg bara jättar och svårigheter och stirrade sig

blinda på det. De såg inte vad Gud ville göra med sitt folk.

Ny vision

Han vill förnya oss igen, så att vi genom denna andens klarhet kan se vad han sagt i sitt eget ord. När vi ser detta ger det liv åt vår ande. Tro föds i våra hjärtan. Vi slutar känna efter och titta på oss själva. Vi ser på honom som blev upphängd och vann seger. Vi ser hans löften och sätter oss i rörelse och vinner seger över både jättarna och ormarna.

Men det var märkligt med denne Kaleb, han brann av iver och längtan. Då han blev sänd som spejare var han fyrtio år. Han brann då av längtan att få vara med och vinna seger för Herrens sak. Men han fick inte folket med sig. Vi vet vad som skedde; Herren gav kontraorder när han såg att folket var fyllt av otro. Och de tio spejarna som hade talat illa om landet träffades av döden genom en hemsökelse inför Herrens ansikte.

Israels barn blev då mycket sorgset. Då stod de upp bittida följande morgon, trots att Herren gett kontraorder, för att dra åstad. Vi ser dessa oerhörda kast. Ena stunden fyllda av missmod, nästa stund av övermod. Nu hade Gud gett kontraorder, men då skulle de gå i alla fall.

Vi vill dra upp till det land som Herren har talat om. Men Mose sa: *Herren är icke med bland eder. Dragen därför icke dit upp på det att I icke mån bliva slagna av*

era fiender. Ty amalekiterna och kananéerna skola där möta er och ni skall falla för svärd, ni har ju vänt eder bort ifrån Herren och Herren skall därför icke vara med er. *

Likväl drogo de i sitt övermod upp mot den övre bergsbygden. Men Herrens förbundsark och Mose lämnade icke lägret.

Vi ser denna oerhörda impulsivitet. Man är helt i avsaknad av en vägledande vision. Därför när man hör detta otrons tal om svårigheterna i landet, så direkt är man beredd att skaffa en anförare och dra till Egypten. Nästa stund, ja, då är man färdig att dra upp i bergsbygden åt det motsatta hållet, fast Herren hade sagt att de inte skulle göra det. De var helt utan uppenbarelse. De kunde dra till Egypten ena stunden och till bergsbygden, emot Herrens befallning, nästa stund. Folket var helt förvirrat och i avsaknad av Herrens uppenbarelse. De vandrade i mörker.

Men Mose och arken stannade kvar i lägret. Och det står att *"då kom amalekiterna och kananéerna som bodde i bergsbygden, de slog dem och förskingrade dem och drev dem till Horma."* Amalekiterna som ju är en bild på köttet. Köttets övermod.

Ett nytt område

Men Kaleb, möter vi långt senare. Han hade inte fått folket med sig, när Gud kallade dem att gå. Men han kunde absolut

EFTERFÖLJELSE...

forts. fr. sid. 17

Alperna brukade förmana varandra "avsäg er världen, mina bröder, för att kunna följa Jesus". Dessa enkla hantverkare och affärsmän växte så starka i tron att de ledande under 1200-talets inkquisition hade som högsta önskan att få diskutera med en waldensare.

För kyrkan som helhet innebar dessa smågrupper "rävarna, vingårdarnas förärvare" (Höga Visan 2:15). Deras namn blev använda som benämningar för att fördöma alla oliktänkande: Katarer! Waldensare! Donatister! Ändå var det svårt att finna några verkliga anklagelsepunkter. Omkring år 1140 skrev Bernard av Clairvaux om "kättaren": "Vill man undersöka hans tro finner man att det inte finns något mer genuint kristet än

denna, och hans omvändelse är verkligen oskuldssfull. Han bevisar genom sina gärningar det han talar med sin mun. Vad beträffar hans vandel och moral, lurar han ingen, använder inget våld mot andra och han arbetar ärligt med sina händer." Många inkvisitörer sa sammalunda.

Anklagelser

Någon anklagelsepunkt måste ju hittas, eftersom dessa radikala grupper utgjorde ett hot mot etablissemanget. Avskildheten och den nära syskongemenskapen hos dessa kristna var orsak till misstankar, vilket gjorde att såväl de världsliga myndigheterna, kyrkledarna som falska bröder som gick emot dem, tvingades använda vidskepelse och falska anklagelser. Alla de gamla åtalspunkterna som använts mot den första församlingen grävdes upp igen: Sexuell avhållsamhet, klosterliv, djävulska riter. Al-

bigensarna kallades "vargmänniskor" och ansågs gömma sig dagtid och slå runt nattetid. Waldensarna sades flyga till sammankomster på sopkvastar; och mycket mer därutöver. Det gick så långt att ett gott uppträdande betydde misstanke om katteri. Två Waldensiska missionärer arresterades då de hade setts bedja till Gud för maten: någon skrev att den som vägrar att ljuga, fuska eller stjäla misstänks vara en Waldensare, varför man ropade: "Döda honom". Detta gällde inte bara de som höll sig utanför den romerska kyrkan, samma förföljelse drabbade i lika grad även de första fransiskanerna och dominikanerna som gick emot den världslighet som var förhärskande bland kristenheten.

Kortfattat, fanns det knappast någon tolerans under medeltiden, eftersom livet vilade på den förkristna tanken "ett samhäl-

le, en tro". Vidsynthet finns endast då de kristnas bibliska ställning accepteras då de väljer att avskilja sig från världen och bli en stat i staten, i världen men inte av den. I den medeltida världen innebar detta ett anatema och attityden som rådde kan sammanfattas av den franske konungen på 1200-talet som blev helgonförklarad som Helige Louis på grund av sina tjänster gentemot kristenheten, men som sa att det bästa sättet att ta itu om en separatist var inte att försöka övertyga honom utan "stick ditt svärd i hans mage så långt in det går". För separatisterna betydde föreningen mellan kyrka och stat inga förändringar. De fick bevisat för sig precis som skrifterna hade förut sagt, att den viktigaste orsaken till motståndet skulle gälla trons kärna, "Jesus, Kristi kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen." (Gal. 6:14)

inte tänka sig att i övermod dra dit upp när Gud hade sagt att de inte skulle göra det. Kaleb bevarades i denna levande tro och förtröstan till Gud. I Josua 14:e kapitel så hittar vi honom, 85 år gammal. 45 år har gått sedan det här tillfället och då säger han: *Se nu har Herren låtit mig leva såsom han lovade mig i ytterligare 45 år. Sedan Herren talade så till Mose. De år Israel vandrade i öknen. Se, jag är nu 85 år gammal, ännu idag är jag lika stark som den dag då Mose sände mig åstad, ja, sådan min kraft då var, sådan är den ännu, vare sig det gäller att strida eller att vara ledare och anförare. Giv mig denna bergsbygd om vilken Herren talade på den dagen. Du hörde ju själv då att amalekiterna bor där och att där finns stora befästa städer. Måhända är Herren med mig så att jag kan fördriva dem så som Herren har lovat.*

Det var inget övermod; "men måhända är Herren med mig så att jag kan fördriva dem, såsom Herren har lovat." Så talar han fast han är 85 år gammal. Han ber om att få ett nytt område. Det var just det område som Israels barn för 45 år sedan skulle han intagit. Kaleb stod beredd som 40-åring för att satsa, men hela det övriga folket hindrade honom. Där ser vi också hur oerhört förenade de var till varandra. Kaleb kunde inte fastän han hade visionen, fastän han hade en annan ande ensam dra i väg. Han var tvungen att vänta denna hemska tid i öknen. Vänta tills fol-

ket var redo att gå. Och det kom en ny generation som var född i öknen. Som inte talade om att skaffa sig anförare och dra sig tillbaka till Egypten, för de visste knappast vad Egypten var. De hade inte blicken bakåt. De var födda i öknen. De längtade efter det land som flyter av mjölk och honung.

Han prövar hjärtat

Har du denna längtan att få komma in i det Gud har berett för sitt folk? Eller skall vi som Israel förstöra våra år genom att fylla av otro, genom våra irrfärder, ena stunden fyllas av missmod, nästa stund av övermod.

Herren vill rena sitt folk från ormgiftet och fylla det med sin ande. Han vill pröva vad som bor i vårt hjärta. Han är den som utrannsakar oss. Det är inte när det går bra, när vi tycker att nu är det framgång, nu är det underbart, och härligt på alla sätt, som Herren prövar oss. För då kan alla vara med. Då kommer man från alla håll, då vill man vara med. Men det är i de trånga passagera Herren vill pröva sitt folk. Det är då han utrannsakar hjärtana.

Hans löfte var inte att vi skulle komma undan svårigheterna. Men ändå har han lovat att i allt detta, vinna vi en härlig seger. Igenom alltsammans detta som vi möter på den här vandringen, får vi gå från seger till seger. Därför att han är med oss. Om jag än vandrar i dödsskuggans

dal, fruktar jag intet ont. Ty du är med mig, din käpp och stav de trösta mig. Han vet vad vi behöver.

Detta blev upptecknat för att tjäna som en varnagel för oss som har tidernas ande inpå oss. Vi får verkligen i det här ordet hämta de lärdomar som vi behöver för att nå målet: Ett land som flyter av mjölk och honung.

Det finns möjligheter för oss att bli bevarade. Men också att gå förlorade. Skall vi gå till reningskällan och uppleva befrielse?

Guds trofasthet

Låten eder uppfyllas av helig ande, det är det som är hemligheten, inte av knorriskhet, fruktan, otro.

Det finns en kraft som lyfter oss upp till högre nejder, där anden blir frisk och vi får lova och prisa Gud för hans trofasthet. Israels barn hade glömt sin historia, de hade glömt sin Gud och hans trofasthet. De mindes bara de svårigheter som låg bakom och framåt såg de bara svårigheter. Det var det som fyllde deras sinnen.

Men vi får tänka tillbaka på Guds trofasthet och se frimodigt framåt. Ty Jesus Kristus är densamme igår, idag så ock till evig tid. Hans trofasthet har inte tagit slut. Den varar från släkte till släkte i evigheternas evigheter. Låt oss tro på honom, ära honom, prisa honom och ge honom den ära som han skall ha.

Låt oss lära av historien.

DET ÄR KUL...

forts. fr. sid. 13

mamma och sina syskon som är kvar i Santo Domingo och berättat om allt hon varit med om.

Nu får de väl skriva några brev till varandra, men inte dröjer det länge förrän Kirs-si tillsammans med sina svenska föräldrar reser tillbaka till Dominikanska Republiken för att fortsätta sitt arbete i missionens tjänst.

GLÖM INTE MISSIONEN

Pg
44 10 05-6

Maranataförsamlingen
Stockholm

Till Mats Emanuelssons minne

*Det brustit har en sträng härnere,
En plats är tom i hemmets lugna vrå
På bödens armar lyftes blicken uppåt,
Ack bojan brast och Anden frigjord blev.*

*Vår käre Mats, du älskad var av alla,
Du spridde rosor var du gick och stod
I sångens och musikens glada toner,
i vittnesbördets underbara evangelium.*

*Nu bär du segerkransen uti dina händer,
I blodets kraft på Golgata du seger vann
Din röst för alltid nu har tystnat,
men minnet finnes kvar, kan aldrig dö.*

*Med räckta händer prisade du Jesus,
med lovsångston så underbart och rent
Nu har du nått den sälla stranden,
Där dina nära, kära möta få varann.*

*I bland gran och furuskogens milda susning,
Där har du fått din viloplats och sover gott
Tills Jesus kommer och vi få mötas,
för att aldrig skiljas åt.*

HELGA SÖDERBERG

* * *

Premiär för

RADIO

MARANATA

BOTKYRKA / SALEM

91,6 MHz

(20km s.Sthlm)

Måndag 19.30 - 20.00
onsdag 8.30 - 9.00
lördag 8.30 - 9.00
söndag 23.00 - 24.00

För inf. 0753/805 41

SANNING...

forts. fr. sid. 7

nung över Israel. Och HERREN sände dig åstad och sade: 'Gå och giv till spillo amalekiterna, de syndarna, och strid mot dem, till dess att du har förgjort dem.' Varför har du då icke hört HERRENS röst, utan kastat dig över bytet och gjort vad ont är i HERRENS ögon?' (1 Sam. 15:7-19)

Det var Herrens kategoriska påstående över de handlingar Saul hade gjort. Men lyssna till svaret Saul har: "Jag har ju hört HERRENS röst och gått den väg på vilken HERREN har sänt mig. Jag har fört hit Agag, Amaleks konung, och givit Amalek till spillo. (vers 20)

Hur kan Saul säga på det viset när profeten alldeles nyss har stått och sagt honom rakt i ansiktet att han har förbrutit sig — inte fullgjort de befallningar som Herren hade bestämt. Vad hade hänt? Jo, Saul skapar sig en egen sanning. Det var sanning för honom att han hade hört Herrens röst och gått på den som Herren hade sänt honom. Men det var inte Guds sanning.

Så skyller Saul på folket och säger att det var de som tagit av det tillspilllogivna. Man kan tycka att det var väl inte så allvarligt att de gjorde på det viset, de hade ju så god motivation för sitt handlande. De tog ju inte fåren, fäkreaturen eller lammen för sitt eget bästa utan de skulle ju offra dem åt Herren. det må väl vara tillåtet att göra på det sättet. Men då svarar Herren genom Samuel så här: "Menar du att HERREN har samma behag till brännoffer och slaktoffer som därtill att man hör HERRENS röst? Nej, lydnad är bättre än offer, och hörsamhet bättre än det feta av vädur. Ty gensträvighet är trolldomssynd, och motspänstighet är avguderi och husgudsdyrkan." (vers 22-23)

Skapade sin egen sanning

I det första fallet handlar det om att konungadömet inte skulle vara till evig tid, men fortfarande skulle Saul vara konung. Då hade han handlat dåraktigt. Men nu hade han inte handlat dåraktigt, utan medvetet felaktigt och mot bättre vetande, även om han konstruerar sin egen sanning. Saul och folket hade ju ett så gott motiv för sitt handlande att spara Agag, den stora Amaleks konung som en trofé och ett segerbyte och dessutom då ha fäkreaturen och offra det åt Herren. Det må vara tillåtet, ja, rätt att göra på detta sätt. Men det visar sig att det är felaktigt.

Först förnekar Saul det, men sedan Samuel ytterligare gör påståendet att det är felaktigt säger han:

Jag har syndat därmed att jag har överträtt HERRENS befallning och handlat emot dina ord; ty jag fruktade för folket och lyssnade till deras ord." (vers 24)

Det är en omsvängning, nu överger han sitt påstående, sin sanning, men har en

brasklapp med. Han fruktade för folket och lyssnade till deras ord.

Men förlåt mig nu min synd, och vänd tillbaka med mig, så att jag får tillbedja HERREN. Samuel sade till Saul: "Jag vänder icke tillbaka med dig; ty då du har förkastat HERRENS ord, har HERREN också förkastat dig, så att du icke längre får vara konung över Israel". När nu Samuel vände sig om för att gå, fattade han i hörnet på hans mantel och den rycktes sönder, och Samuel sade till honom: "HERREN har idag ryckt Israels konungarrike från dig, och givit det åt en annan, som är bättre än dig. Och den Hårlige i Israel ljuger icke och ångrar sig icke; ty han är icke en människa, så att han skulle kunna ångra sig". (vers 25-29)

Saul försöker igen: "Jag har syndat, men bevisa mig dock nu den äran inför de äldste i mitt folk och inför Israel, att du vänder tillbaka med mig, så att jag får tillbedja HERREN, din Gud."

Vilken oerhörd kamp, han vill inte släppa trots att han har hört: "Du är förkastad, riket har ryckts ur dina händer", som förebildades genom att Samuel tog i mantelfliken. Saul ger inte upp utan försöker att få det hela att se snyggt ut inför folket i Israel och inför de äldste. "Följ med mig så jag får tillbedja inför Herren din Gud". Och faktum är att Samuel gör det. Men nu sker det något som ingen hade räknat med därför när de kommer dit säger Samuel:

"Fören fram till mig Agag, Amaleks konung". Då gick Agag med glatt mod fram till honom. Och Agag sade: "Välän, snart är dödens bitterhet överstånden". Men Samuel sade: "Såsom ditt svärd har gjort många kvinnor barnlösa, så skall din moder bli barnlös framför andra kvinnor" därpå högg Samuel Agag i stycken inför HERREN, i Gilgal.

Sedan begav sig Samuel till Rama, men Saul drog upp till sitt hem i Sauls Gilbea. ocn Samuel ville icke mer se Saul så länge han levde, ty Samuel sörjde över Saul, eftersom HERREN ångrade att han hade gjort Saul till konung över Israel. (1 Sam. 15:32-35)

Kraftig demonstration

Det var en kraftig demonstration. Folket visste ju att Saul hade sparat Agag som en trofé och så kommer profeten och hugger honom i stycken inför hela folket och de äldstes åsyn. Samuel demonstrerade alltså att Saul handlat felaktigt och förkastat Herrens befallning.

Det här är ju historia. Men det är så med Guds ord att det har något att lära dig och mig. Människan har inte förändrats, även om de sociala, ekonomiska och praktiska omständigheterna har förändrats. Bibeln är ständigt aktuell och missar aldrig sitt mål, därför kan vi nå frimodighet hävda dess auktoritet — bibeln ger svar och lösning på de problem som människor möter.

Denna händelse har verkligen något angeläget att säga oss. När Gud smörjer

Saul till konung kallar han honom till tjänst för sig. Du och jag kan själva placera oss in i händelseförloppet. Gud kallar oss till tjänst, vi får uppdrag och olika uppgifter. Det heter i Ef. 4:12: "han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp.

Det är vår uppgift. Allesammans är vi kallade till denna tjänst att bygga upp Kristi kropp, församlingen. På vandringen tillsammans med syskon och med Herren möter vi olika händelser som är till för att pröva oss. Våra upplevelser och erfarenheter måste prövas. Så var det här också. Saul prövades in sin tjänst. Vi som står med facit i handen tycker kanske att det är klart att han handlade felaktigt. Så enkelt är det inte. Vi ställs inför samma situationer med samma referenser och samma möjligheter som Saul hade. Frågan är hur vi handlar i de olika situationer vi ställs inför. Vi får direktiv genom Guds ord hur vi skall handla och göra därför att vår vandring är som det heter i Kol. 1:9:

Allt ifrån den dag då vi fingo höra här om, hava vi därför, å vår sida, icke upphört att bedja för eder och bönfälla att I mån bli uppfyllda av kunskap om Guds vilja.

Vi måste ta reda på vad Guds vilja med våra liv är, vi måste söka andlig vishet och andligt förstånd så att vi kan se och förstå Guds väg med oss var och en. Då kommer vi förr eller senare till olika vägskäl och frågan är då hur vi handlar, om vi lystrar till de uppmaningar som ges oss ifrån Guds ord och genom förkunnelsen eller om vi likt Saul handlar dåraktigt. Kanske går det ännu en tid och det kommer nya situationer och nya valmöjligheter och eftersom vi mer och mer umgås med Herren och gör nya erfarenheter och utvecklas blir det större allvar inför varje nytt val. Om vi handlar felaktigt får det större konsekvenser.

Saul förnyade sitt konungadöme, men sen handlar han dåraktigt och felaktigt och till sist skapar han sig en egen sanning. Förmodligen kommer du och jag någon gång i den situationen då vi skapar en egen sanning om det vi möter. Vi har hört Herrens röst, men sedan skapar vi en egen sanning om det som äger rum. Vi har ju så goda motiv för det vi gör, för hur vi brukar och använder våra resurser och tror att det är bättre att offra vissa saker till Herren än att lyda honom och gå hans väg.

Det finns exempel på personer i NT som var med i det här händelseförloppet och som mötte liknande situationer. Det är ingen trevlig läsning. Vi möter ting som gör att vi ryggat tillbaka inför händelserna som äger rum på nytestamentlig mark. Vi kan läsa i 2 Tim. 2:14-19:

Påminn dem om detta, och uppmana dem allvarligt inför Gud att icke befatta sig med ordstrider, ty sådana gagna till intet, utan äro allenast till fördärv för dem som höra därpå. Sträva med all flit efter att själv kunna träda fram inför Gud såsom en som håller provet, en arbetare

som icke behöver blygas, utan rätt förvaltar sanningens ord. Men fly oandligt och tomt prat. Ty de som befatta sig med sådant komma att gå allt längre i ogudaktighet, och deras tal skall fräta omkring sig såsom ett kräftsår. Av det slaget är Hymeneus och Filetus; ty när dessa säga att uppståndelsen redan har skett, hava de farit vilse från sanningen, och de förvändera så tron hos somliga”.

Det var en situation. Ytterligare:

Låt dig angeläget vara att snart komma till mig. Ty av kärlek till denna tidsålders väsende har Demas övergivit mig, och har begivit sig till Tessalonika; Krescen har begivit sig till Galatien och Titus till Dalmatien. Lukas är den ende som är kvar hos mig.

Alexander, smeden, har gjort mig mycket ont; Herren kommer att vedergälla honom efter hans gärningar. Också du må taga dig till vara för honom, ty han har häftigt trätt upp, emot det som vi hava talat. (2 Tim. 4:9-11, 14-15)

Namngivna personer

Här möter vi personer som Paulus namnger och som inte var obekanta för dem som tog emot brevet. Det står ju: ”också du må taga dig till vara för honom”. Då Paulus namnger personer utgår han från att man känner till situationen. Vi ser också här hur lätt det kan vara att på det här sättet fjärma sig från de uppdrag Gud gett åt var och en. Det handlar inte bara om predikanter, vare sig om apostlar eller om andra, utan det handlar om människor som är med i gemenskapen och som på det här viset drabbas av det som sägs: ”Förvändera tron hos somliga”. Vad hade de presenterat? Ja, de hade sin egen sanning, sin egen uppfattning om hur det förhöll sig med uppståndelsen och påstod att den redan hade skett. Vi möter här vad vi med ett modernt ord kallar för gnosticism. Det var ett av de stora problemen som Paulus brottades med.

Bland judarna möter vi den judaiserande verksamheten. Man sa till lärjungarna att de måste omskära sig. De ville lägga på församlingen de pålagor som Israels barn hade haft. Därför kom man tillsammans i Jerusalem och kunde då genom Guds ord besluta att inget annat skulle gälla för hedningarna i förkunnelsen av evangelium än att de skulle avhålla sig från avgudaofferkött och från blod. Det var det enda som krävdes när det gällde det judiska gudstjänstlivet. Bland grekerna möter man gnosticismen. Gnosis betyder kunskap, en djupare insikt eller en förändlig kunskap. Detta var väldigt omfattande, det fanns ju hela skolor som bara sysslade med dessa frågor. Genom att tala om att uppståndelsen redan hade skett skapade man förvirring i människornas sinnen.

Vi möter dessa företeelser både på gamla testamentlig och på nytestamentlig mark. Men vad har det för auktoritet idag, 1986? Det handlar om din och min tjänst inför Herren.

Att uppbygga Kristi kropp, till dess vi allesammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna in- till Kristi fullhet. (Ef. 4:13)

Vi är hela tiden med om en utveckling. Vi tar inte ställning till en filosofi i första hand, till olika läror, åsikter eller dogmer. Det talas här om ”manlig mognad”. En människa växer från ett stadium till ett annat, en process som är synbar och märkbar inför människornas ögon då budskapet förkroppsligas och synliggörs i den enskilda människan och i församlingen. Så kommer man då till olika ställningar, man utvecklas genom andliga erfarenheter. Man lär känna Jesus Kristus och hans uppståndels kraft. Att känna Jesus innebär inte att jag får teoretisk kunskap om Jesus Kristus så jag kan förklara vissa saker. Att känna Jesus innebär att kunskapen blir ett med min personlighet. Det är att likbildas med Kristus.

Vi möter olika ting i vårt liv och där är ju problemet. För egentligen handlar det om att ta ställning till rent konkreta praktiska frågor som vi möter i tiden. För att ta en nytestamentlig bild: Hur ska vi göra med avgudaofferköttet? Hur ska vi göra med omskärelsen? Hur ska vi göra med gnosticismen? Men vad har vi med det att göra idag? Nåväl, men låt oss ta andra saker. Hur ska vi göra med skolan? Hur ska vi göra med värnplikten, med fackföreningen? Så kan vi räkna upp alla de här sakerna som vi möter. Det rör sig om

en process som vi är med om i vår vandring tillsammans med Jesus. Hur ska vi göra med maten, med kläderna, med bostaden? De frågorna är inte likgiltiga, eftersom de kommer att bestämma hur mitt liv kommer att se ut. Vad ska vi annars konfronteras mot. Jesus säger: ”Söken först Guds rike och hans rättfärdighet så skall allt detta andra tillfalla eder”. Herren vet att vi behöver allt det här, men på vilket sätt ska man tillägna sig det? Ska vi använda hedningarnas sätt att få mat, dryck, kläder och bostad, eller ska vi använda Guds rikes princip. Det är Jesus som ställer frågan.

Barn i Kristus

Det var detta Saul mötte i sin tid. Han handlade felaktigt. Ska vi handla dåraktigt eller felaktigt när vi möter de här sakerna eller ska vi följa Herren? Hur blir det i församlingarna om vi väljer att gå en annan väg än Herrens? Ja, det blir föreningar med betalda talare. Det är klart, vem vågar säga sanningen när man kan förlora både ATP, lön och alltsammans. Så det blir underhållning och föredrag för att se det relativt ytligt. Till slut blir man en del av det övriga etablissemangen. De frågor vi möter kommer att bestämma vår andliga utveckling. Ska vi förbli barn i Kristus eller ska vi utvecklas till manlig mognad?

Med sorg i hjärtat måste vi konstatera att de flesta är barn i Kristus. Det är enkelt att konstatera att det är så. ”Det är

forts. sid. 31

Var trogen i det lilla

Var ödmjuk och var stilla, var trogen i det lilla.
Var nöjd med det du har behoven vet din Far.

Dig provets låga bränner, en smärta djup du känner.
Men slagget får ej finnas då guldets skall utvinnas.

Vid vägskalet du åter står förnyad kallelse dig når.
Skall Jesus hjärtat vinna eller egen väg du finna?

Vill du ej allt försaka och kallelsen bejaka?
Som segerbyte du förs bort din frihet blev så kort.

Rättfärdighet — Guds rike först; Sök detta som är störst!
Var ödmjuk och var stilla var trogen i det lilla.

ULLA JOHANSSON

IDEOLOGISK...

forts. fr. sid. 19

inte gjorde någon hemlighet av att det först och främst var deras kristna tro som ställde dem på kant med systemet.

Vilket system?

Vi kanske är så hänvisade som vi är till dissidenternas analyser och förklaringar, just därför att vi så föga har förmått tränga in i verkligheten av de öppet bekännande sovjetiska kristnas liv och vardag. De sist nämnda läser Uppenbarelseboken, medan dissidenterna för övrigt, eller rörelsen för de mänskliga fri- och rättigheterna som jag mest genomgående har valt att kalla den här, inte säkert utgörs av dem som i första rummet bekänner kristen tro. Utan de är t ex vetenskapsmän eller författare eller avhoppade militärer eller industriarbetare. Men de kan ofta ha en kristen tros-bekännelse i bakgrunden.

Första orsak till motstånd

Jag har kommit i kontakt med några av dem som har sin kristna tro som första orsak till sitt motstånd, till sin protest och till sitt avståndstagande från den sovjetiska staten och samhällsordningen.

Jag hoppas få presentera dem närmare vid ett annat tillfälle, ty än kan jag inte alldeles överge rörelsen för de mänskliga fri- och rättigheterna. Är mina bedömningar rättvisa? Är de med sanningen överensstäm-

mande? Jag sitter och håller i min hand en bok av en sovjetisk oliktankande, inte en av Vladimir Bukovskij, som likt Alexander Podrabinek skildrat användningen av psykiatri i politiska syften, men som till skillnad från den sistnämnde har kommit ut från Sovjet och har kunnat yttra sig i västerländsk press, radio och TV. Boken jag håller i min hand är visserligen skriven av en som har fått tillåtelse att lämna Sovjet, en av de första dissidenterna som fick tillåtelse till det i mitten av sjuttiotalet, strax efter Helsingforsavtalets undertecknande, men han kan inte tala fritt ändå, eftersom han är död.

"lagliga"

massarresteringar

Andrej Amalrik, så heter han, fick dock en ganska stor artikel i DN, efter sin utresa från Sovjet 1976, då han bl a sade: "...liksom för att kompensera sig för att det under nuvarande förhållanden (efter Helsingforsavtalet) inte längre är möjligt att göra "lagliga" massarresteringar har KGB börjat att använda metoder som mord på öppen gata, förgiftning, mordbrand, eller bilolyckor. Avsikten är att sådana fall skall tjäna som "varning" för andra."

Hur gick det då för Andrej Amalrik efter att han hade kommit till väst?

Tag reda på det den som vågar.

Jag vågar i alla fall inte ha några färdiga slutsatser, som sagt, men jag måste ställa frågor och — hysa misstankar.

Varför är Oleksej Tichij

död idag, författaren och regimkritikern som upplevde en omvändelse till Kristus i fånglägret?

Varför är Konstantin Bogatyrev död?

Varför är så många av de som bildade Helsingforsgrupperna i Sovjet inspärrade i fångläger, ja, själva ledaren för Moskvas Helsingforsgrupp — Jurij Orlov?

Åtskilliga har fått resa ut från Sovjet, men devalverade till rent politisk valuta i ett osmakligt byteshandlande mellan supermakterna. Varför hör man så sällan och så ringa till rättvisa av dem i väst? Jag befärar att de blir lika fräckt och hänsynslöst betraktade som t ex Georgij Vins, ledaren för de underjordiska baptisterna i Sovjet, blev av en svensk baptist, en medarbetare på Veckoposten, enligt artikelförfattarens eget vittnesmål: "Den. Han ska ju hålla tyst. Han är ju i Amerika".

Mänsklighetens själ?

Han blev utvisad från Sovjet 1979 tillsammans med bl a Alexander Ginzburg. Vad ytterligare angår Andrej Amalriks efterlämningar, så kom ju "legala" massrättegångar rätt snart till pass igen, då de sovjetiska myndigheterna förberedde sig för uppföljningsarbetet av Helsingforsavtalet i Belgrad 1977. Sedan kom alltså rättegångarna 1978 som vi redan har nämnt om.

Vad är rörelsen för mänskliga fri- och rättigheter i Sovjet?

Jag har haft huvudsakligen två frågor som jag har

försökt ringa in. Alltså inga färdiga slutsatser, utan frågor:

Var det det som vi inte hade några resurser att möta i tid, på ett sådant vis som situationen krävde?

Är det Jobs vänner, som väl inte kan förklara hemligheten till hans lidanden, men som kan bekräfta dem?

Ännu en, tredje fråga har jag: Är det ett uttryck för det kanske största slaget om mänsklighetens själ som pågår innan tidsåldern avslutas?

Ty är inte de som kämpar för tron på Gud under ateistiska regimers förkastelse och förföljelse, just de som på ett särskilt vis representerar hela mänsklighetens själ?

Jag har en pärm med tidningsurklipp som gäller just oppositionella eller oliktankande inom öst-blocket — förkämpar för mänskliga fri- och rättigheter. En artikel handlar om Adam Michnek från Polen, och artikelrubriken är ett citat av honom: "Bara genom att tala kan man rädda liv!" På nästa uppslag har jag en artikel som handlar om Oleksej Tichij, rubriken lyder: "Sovjetkritiker död i läger."

Dessa båda tidningsurklipp, det ena sett mot det andra, utgör enligt min mening en talande bild av villkoren för all opposition under sådana regimer som bekänner sig till Marxism-leninismen.

Det är endast genom att tala man kan rädda liv — dock icke sitt eget.

Påskonferens på

Gamla Bro
27 — 31 mars

"Jag har kommit för att tända en eld på jorden;
och huru gärna ville jag icke att den redan brunne!"

Luk. 12:49

ONSD 19.30 VÄCKELSEMÖTE

TORSD 12.00 BIBELSTUDIUM

19.00 FÖRSAMLINGSHÖGTID

LÅNGFRED

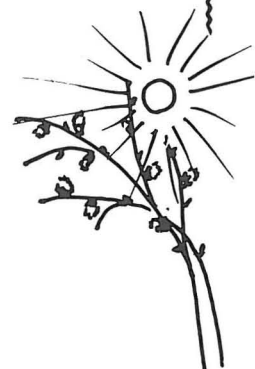
PÅSKAFTON

PÅSKDAGEN

ANNAND.PÅSK

11.00, 15.00, 19.00

ARNE IMSEN, Gunno Andersson, Per-Arne o. Christina Imsen, Kjell Hägerman, Tage Johansson, Gustaf Jillker, Folke Jakobsson, Robin Widén, Peder Blom m.fl.

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, fred 20.30-21.00, lörd 22.30 - 23.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Arabiska: Fred 20.30-20.45

Spanska: Fred 20.45-21.00

Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.00 - 8.30, torsd 8.00-8.30, sönd 9.00-10.00

Arabiska: Fred 17.30-18.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Radio Maranata, BOTKYRKA/SALEM, 91,6 MHz: Månd 19.30 - 20.00, onsd 8.30 - 9.00, lörd 8.30 - 9.00, sönd 23.00 - 24.00.

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro Pilgrimshem hotell

Studio för närradio

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72

Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium i Örebro, sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte i Örebro (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Lilla Bageriets brödbutiker:

Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.

Telefon: 019 - 11 27 33

Öster: Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

Radio Maranata FM 95,3 MHz: Tisd 20.00-21.00, onsd 9.00-10.00, torsd 20.00-21.00, fred 9.00-10.00, lörd 20.00-21.00, sönd 9.00-10.00

JÖNKÖPING

Postadress: Box 3085, 550 03 Jönköping

Besöksadress: Mogatan 7 Habo.

Telefon: 036 - 466 78

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspresen)

Post- och besöksadress: Jakobslund

590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 681 61, 652 92, 631 64

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte. Övriga möten se annons GT.

Adress: Warfvingeska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz: Torsd 14.45-15.45, fred 11.30-12.00, 17.15-17.45

Telefon: 031 - 41 48 08

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

SANNING...

forts. fr. sid. 29

på tiden", säger aposteln, "att I själva var lärare". Men var möter vi lärarna, var är de som undervisar? Man har kanske varit frälst 20, 30, 40 år eller mer och kan ändå inte undervisa andra människor om rättfärdiggörelsens väg. Man har blivit trög till att höra. Man har inte tillgodogjort sig de här sanningarna. Det är inte bara predikanter, apostlar och lärare som ska utvecklas — *allesammans* ska utvecklas. Det står ju: "Till dess vi allesammans kommer fram till enheten i tron". Det handlar inte om ett lok och många vagnar, vi ska allesammans vara lok med egen motor och egna resurser. Herren har gett oss dem.

Visst finns det olikheter. De som är starka är pliktiga att bära de svaga. Svaghet betyder inte att man är lat, svaghet betyder defekter i personligheten. Vi är olika konstruerade, men de starka behöver de svaga. Vadå, kan det vara möjligt? Självklart, annars skulle de starka spricka av högmot. De skulle bli alldeles för självupptagna och behöver tyngder som måste hjälpas och bäras.

Hur gör man när man bär de svagas skröpligheter? Är det då man skvallrar, baktalar och svartmålar dem? Naturligtvis inte. Man beder och bär dem på böns armar. Vad tror du då händer med den starke? Han inser sin situation och fostras i den uppgiften. Att vara svag innebär inte att se på avsides, och den svage upplever inte heller att det är den starke som bär, utan att det är Herren som bär. Det är detta ömsesidiga beroende som formar dig och mig och kommer att bestämma vår andliga utveckling.

Frågan är om vi likt Saul ska sitta med tygbiten i handen, bildligt talat. Ska vi förlora vår tjänst i församlingen inför Herren. Ska vi sitta på sidan om och titta på när andra strider? Ska vi vara åskådare som buar eller applåderar insatserna på vädjobanan? Det är inte vår uppgift. Då har vi skapat en egen sanning om hur det förhåller sig. Vi är kallade in på vädjobanan allihop och till att löpa som denne som vinner.

Det är möjligt att någon blivit ledsen över det som sagts, men använd då inte sorgen på ett felaktigt sätt utan låt det bli som Paulus säger i Kor: "Ty den bedrövelse som är efter Guds sinne kommer åstad bättring och leder till frälsning och som man inte ångrar". Världens bedrövelse kommer åstad död. Vi måste omvända oss. När man säger nej till att bättra sig då kommer en process av stagnation. Stagnation betyder inte att vi står stilla egentligen, det går bakåt. Men bedrövelse efter Guds sinne leder till bättring och till frälsning. Omvända sig och göra bättring det måste man göra hela livet. Det är just i sådana valsituationer som man kommer framåt.

Vi hör hur Saul sade: "Jag har syndat mot dig, låt mig följa med dig och tillbedja inför Herren". Vi måste vara beredda att acceptera att profeten hugger sönder det som vi hade kärt, det som vi hade som en trofé. Då kanske det finns möjligheter.

Vi har sett något av det här i NT. "Av kärlek till denna tidsålders väsende har Demas övergett mig". Detta var orsaken — kärlek till denna tidsålders väsende — skapar murar men med andliga bortförklaringar. Men bortförklaringarna faller som korthus och bakom kan man se de

verkliga orsakerna. Kärleken till världen styr och dikterar. Kärleken till plånboken, till det borgerliga livet eller till karriären, vi kan räkna upp olika saker.

Vad ska vi då göra? Vi måste omvända oss. Det finns trots allt en framkomlig väg. "Sök Guds rike först och hans rättfärdighet". Vad är det? Guds rike är inte tomt eller innehållslöst utan där möter vi det verkliga, det underbara som Gud har bestämt om dig och mig. Men vi kunde inte vänta sju dagar bildligt talat. Vi hade inte tid att vänta att Herren skulle göra undret. Vi handlar som Saul. Tänk om han hade väntat en kort tid till på profeten skulle han fått se hur hela fiendeskanen hade eliminerats. Men nu var han rädd att han skulle bli ensam. Då är det bättre att göra som Jonatan. Han tog med sig sin vapendragare och gick rakt in till fienden. Han visste: Säger de så här: 'Stå kvar därnere, så kommer vi till er', då flyr vi. Men säger de: 'Kom hit upp till oss', då har Herren givit dem i vår hand. Så gick man två man. Filisteerna sa: Nu har de kommit fram ur sina hålor. "Kom hit upp", säger de. Signalen var klar. Vad händer? 20 man faller för Jonatans svärd på bara en ploglängds avstånd. Under några hundra meter möter de olika utposter och så bara försvinner de allesammans. Så gör Herren. Men det kunde inte Saul vänta på. Han blev ängslig och orolig. Det finns alltså möjligheter och resurser. Men vi måste börja räkna annorlunda än vad vi själva kan åstadkomma med vår intelligens eller annat vi har som vi räknar som positivt.

Vi får sluta leden tätare, söka Guds ledning i hans ord och uppleva att det finns framkomliga vägar. För Gud går fortfarande de vägar han fordom gick.

Guds oändliga kärlek för att möta den enskilda människans speciella vanskligheter gör att han behandlar alla personligt. Frälsning är ingen mall människan kan formas efter, utan födelse till ett originellt och självständigt liv. Vi blir inte samfundsmedlemmar eller kyrkosångare, utan trons människor, med en speciell livsinriktning mot ett speciellt mål.

Profeten Jesaja utropar visionärt löften och erbjudanden. Detta budskap, som inte kan kallas positivt eller negativt — de termerna passar inte — är helt realistiskt. Det överlämnas till människor som är i exakt den situation som budskapet beskriver och därför kan identifiera sig med det.

I budskapet känner de igen den som har inspirerat detta förunderliga budskap och förvandlat budbäraren till det förkroppsligade ordet: *Upp alla I som ären törstiga.*

Gud förväntar sig en rörelse, ett uppbrott, en aktivitet. Han älskar inte passiva och likgiltiga människor. Han manar UPP! Det är fråga om att komma i verksamhet, och aktivt tillägna sig vad Gud har lovat. Han talar här speciellt till törstiga människor. Den här törsten är ganska allmänmänsklig. Alla hungrar och törstar efter rättfärdighet. Men var ska man finna denna rättfärdighet i en orättfärdig och krånglig värld? Jo: *Upp alla I som ären törstiga, kommen hit och fån vatten, och I som inga penningar haven, kommen hit och hämta säd och åten. Ja, kommen hit och hämta säd utan penningar, och för intet både vin och mjölk.*

Törsten är ett medel att driva oss till källan. Och den källan det här handlar om är en källa som ger mättnad, tillfredsställelse, harmoni och frid åt människan.

Vidare: *Varför given I ut edra penningar på det som inte är bröd, och edert förvärv på det som ej kan mätta? Hören så skolen I få äta vad gott är och förnöja eder med feta rätter.*

Så kommer ett oerhört erbjudande; en famn som står öppen för de törstande och hungrande. Det är inte bara fråga om att få sina begär tillfredsställda. Det är också fråga om gemenskap. Vi kan egentligen inte tillfredsställas med döda ting. Även om vi har tillgångar, så ger de absolut ingen mättnad. De skapar fastmer tomhet. Vi behöver någon att vara tillsammans

med, och någon som vill vara tillsammans med oss.

Gud vill vara tillsammans med oss genom Herren Jesus Kristus, som den helige Ande vill levandegöra på så många sätt, att det är omöjligt beskriva. Därför heter det: *Söken Herren medan han låter sig finnas, åkallen Honom medan han är nära. Den ogudaktige övergive sin väg, och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse.*

Det finns ingen gräns för vad Gud vill göra! Därför är det oerhört viktigt att vi inte begränsar hans möjligheter att ingripa. Vi kan utestänga honom genom exempelvis passivitet och skepticism, eller andra fåfängliga eller fördärvliga förutfattade meningar och fördomar. Men låt honom få chansen!

UPP ifrån all ljumhet och likgiltighet, UPP ifrån all själviskhet och materialism! UPP ifrån tvivlets träskmarker! UPP ifrån allt som hindrar och hämmar! UPP, och BORT ifrån alla de förhållanden som på ett eller flera sätt omöjliggör en sann, djup och verklig gemenskap med Gud!

In i Herren Jesus Kristus som representerar allt vad som är värt att kallas liv, så att detta liv kommer in i dig!

Min vän, du är älskad, sökt och efterlyst av nådens helige Ande, och genom kärlekens band vill Frälsaren dra dig in i sin förunderliga gemenskap. Vi har våra vyer och visioner, men alltid hämmas de av vår fysiska begränsning. Men i det vi här läser, talas om sanna dimensioner, som du idag inte ser, anar eller förstår existerar, men som är möjligt komma i kontakt med och uppleva personligt.

Hör här: *Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar, och mina tankar högre än edra tankar.*

Gud vill något stort, underbart och förblivande! Det han skapat kan aldrig förgås eller förstöras. Varför ska du då vara reserverad, skrämmd, rädd och fruktande att nalkas honom? Om du nalkas honom på det sätt som bibeln anvisat; genom att åkalla honom, så kommer han att nalkas dig.

Text: ARNE IMSEN